زما د مینې نه توبه ده !

لیکوال: انجنیر ستانه میر زهیر

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سريزه

.

پيښې د ژوند د شيبېو سره ملګرې وي ، پيښه کيداى شي زمونږ د هيلې او اميد سره سمه او په زړه پورې وي او کله هم کيداى شي زمونږ د هيلو خلاف له دردونو او ويرونو ډکه وي.
د پيښې نه کيسه جوړيږي او د کيسې سره مينه او علاقه د انسان په ختټه کې اغږل شوي ده. ځکه خوله پخوا زمانو راهيسې دکيسو د اوريدلو او لوستلو لړۍ روانه ده. پخوا به کيسې ډيرې اوږدې وى چې د مشهوروکيسه ويونکوله خوا به د ډيرو خلکو په منځ کې ويل کيدې خودزمانو په اوږدو کې د انسان مصرفيتونه زيات شوي او د اوږدو کيسو داوريدو حوصله کمه شوې ده ، ځکه خو داوږدو کيسو ځاى ورووړو لنډو کيسو ونيوه.
په دې ټولګه کې ما هڅه کړې چې د خپل ژوند ځنې ليدلې او ځنې هم اوريدلې پيښې د خيال په مټ دڅو لنډو او طنزي کيسو په بڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوستونکو ته وړاندې کړم . همدا رنګه هڅه مې کړې چې یو دوه کیسې د سنفکشن په بڼه ولیکم . سنفکشن هغه کیسې دي چې په موجوده وخت کې یو خیال وی خو دا خیال کیدای شي د ساینس پوهانو په مرسته په راتلونکي وخت کې عملي بڼه خپله کړي.

په دویمه برخه کې مې هڅه کړې چې په لږو ټکو کې ستریپیغام د ادبي طرحو په بڼه د خپلو لوستونکو سره شریک کړم.دا چې په دې برخه کې به زه څومره بریالی یم ، دا قضاوت به لوستونکو ته پریږدو . مننه

انجنیر ستانه میر زهیر

24-03-2010 _ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پلار له ویرې .... ؟؟؟

مور خپل دولس کلن زوي انارګل ته په لوړ غږ وویل:
ـ اناره ،وا اناره زویه تاته وایم ، چابکه راشه چې غوا درته خلاصه کم.
انارګل په بېړه راغی او په خپله ماشومانه لهجه یې ، په عذرو زاریو داسې وویل::
ـخیر دی مورې ، داختر ورځې دي ، نن هم په کور کې واښه ورته واچوه ، سبا به یې د وخته بوځم ، ښه مورې !؟
مور یې په داسې حال کې چې غوا یې له موږي نه خلاصوله ، لږه تېکنی شوه ، زړه نا زړه یې وویل :
ـ څه درته ووایم زویه !، که پلار دې خبر شي چې نن دې بیا هم غوا سارا ته نه ده بیولې ، ژوندی به دې پرې نه ږدي.
ـخیر دی مورې ، ته یو ځل ورته ووایه ، هغه بیا څه نه وایي...
مور یې زړه ورباندې وسوځېده، خلاصه کړې غوا یې بېرته په موږي پورې وتړله ، او بیا یې انارګل ته مخ ورواړاوه:
ـ ښه ده زویه ! چې ته وایې نن دې هم په کور ولاړه وي خو پام دې وي چې سبا ګوره بیا دا انې بانې ونه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګل چې د مور دا خبره واوریده بې اختیاره یې له خولې نه د خوشالۍ یوه کړیکه ووتله ، غوښتل یې په یوه منډه له کوره ووځي او خپلو همځولو ته ځان ورسوي.څو قدمه چې مخکې لاړ ، نا څاپه یې پلار د کلا په لویه دروازه را ننوت.انارګل له ویرې لکه وچ لرګی په ځای ودریده .

پلار یې د تل په شان انارګل ته له غوسې نه په ډکه لهجه وویل:

ـ د ځناور بچیه ! غوا تراوسه په کور کې ولاړه ده ، او ته خوشې په خوشې ګرځې...؟

انارګل له ډیرې ویرې هیڅ ونه ویل ، یوازې یې خپلې مور ته په دې تمه غلي غلي کتل چې هغه یې ځواب ووایي.

موریې چې د انارګل زیړ او زبیښلی رنګ ته پام شو په وروغږیې د هغه په پلوۍ وویل:

ـ خیرد ی سړیه ! ماشوم دی ، د اختر ورځې دي ، ټول همځولي یې په دکلي په میدانۍ کې لوبې کوي ، پریږده چې دی هم ورشي ، ماته یې ډیرې زارۍ وکړی ، پام دې وي چې څه ورته ونه وایې .....

پلار یې چې دا خبره واوریده نو په ډیره غوسه یې خپلې ښځې ته وویل

ـ دا هلک ستا د لاسه وران شوی، ستا دلاسه ! پخوانیو ویلي دي :

چېرته چې ډب نه وي ، هلته ادب نه وي

او ددې خبرې سره سم یې د انارګل په مخ داسې څپیړه حواله کړه چې د چا خبره غږ یې په لسم کلي هم اوریدل کیده.

.انارګل خوارکي له ډیره درده یوه سخته کړیکه وکړه خو د پلار له ویرې بیرته غلی شو ، ژر ژر یې له سره لویدلې خولۍ له ځمکې راپورته او له خاورو وڅنډ له ، په داسې حال کې یې غوا له کوره وویستله چې دوړو وړو سلګیو سره یې له سترګو مړې مړې اوښکې هم روانې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګل په ژړا ژړا کې غوا د غره لمنې ته ورسوله . غوا څریدله او خپل وابښه یې خوړل. خو دانارګل د زړه نه یوازې خدای خبر و . یوې غټې تیږې ته یې ډډه ولګوله ، دخپلو ماشومانه فکرونو په لوي سمندر کې لاهو شو ، کله به ورته په کلي کې د خپلو همځولو لوبې سترګو ته ودریدې او کله به ورته د خپل پلار ځپیړه... ، په همدې چرتونو کې ډوب و چې خو ب پرې خپلې وزرې وغوړولې . ورو یې یوه وړه تیږه خپل سرته کیښوده او په کراره کراره په درانه خوب ویده شو

غرمه مهال چې له خوبه راپورته شو . په بیړه یې د خپلې غوا په لور وکتل ، خو له بده بخته د غوا درک نه و. د لیوني غوندې یې کله یوې خوا او کله بلې خوا منډې ووهلې خو بیا یې هم درک ونه لګیده.

ډیر وارخطا شو ، حیران و چې څه وکړي د غره نه سمې ته راښکته شو په لویه لار کې ودریده ، دیوه او بل نه به یې یوازې همدومره پوښتل:

ـ ماما زما غوا دې نه ده لیدلې ؟

خو هر چا به ورته یوازې د نه ځواب ورکاوه . له ډیرو پوښتنو وروسته یوه تن ورته وویل:

ـ وراره ګله ، ځان مه ستړی کوه ، په دې ورځو کې غله ډیرشوي دي چا به درنه پټه کړې وي ، کور ته لاړ شه پلار دې خبر کړه چې هغه یې ولټوي ددې خبرې په اوریدو سره انار ګل هم په دې باوري شو چې غوا یې په رښتیا هم چا پټه کړې ده ، اوس نو په دې چرتونو کې لاړ چې کورته لاړ شي که نه ؟

که لاړ شي او پلار یې خبر شي چې غوا ورکه شوې څه به وایي.....؟

په همدې کشمکش کې را ګیر و او ځانته یې د حل لاره لټوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلې خوا یې مور په کور کې ډیره نارامه وه ځکه د لمر سترګه په لویدو وه او د انارګل درک نه و ،شیبه په شیبه یې اندیښنه زیاتیده په وار خطایې له کوره راووتله ، مخامخ یې هغې لارې ته وکتل ، په کومه لار به چې هره ورځ انارګل د خپلې سرې غوا سره یو ځای د کو ر په لور راروان و .

په انتظا ر انتظار کې د ماښام تیاره را خوره شوه او د انارګل پلار هم په جومات کې د ماښام د لمانځه نه وروسته خپل کور ته راستون شو . د کلا په لویه دروازه کې ښځې په وار خطایې او د د ژړا نه په ډک غږ ورته وویل:

ـ سړیه خدای دې خیر کې ، انارګل زوي مې تر اوسه نه راغلی.

ـ دا څه وایې ، غوا هم نه شته او انارګل هم ؟

ـ هو ، هله ژر ورپسې لاړشه ، خدای مه کړه چې کومې بده پیښې سره نه وي مخامخ شوی .

د انارګل پلار چې دا خبره واوریده ، ډیر وار خطا شو ,ژر یې لګیدلی لاټین د ځان سره واخیست او له کوره ووت ، د ځو تنو ګاونډیانو په مرسته یې لومړی د غره لمنې تیږه په تیږه او ناو په ناو وکتلې ، بیا یې په کلي کې دیوه او بل د کور دروازې هم وټکولې خو هیچا د انارګل درک ورنه کړ.

نیمه شپه په خواشینۍ کورته راستون شو ، خوب یې له سترګو الوتی و تر سهاره یې شپه په ویښه تیره کړه. شپه چې سبا شوه ښځې د ژړا نه په ډک غږ وویل:

ـ سړیه ! رښا ځمکې ته رالویدلې ده ، نور نو په کور کې د کیناستو وخت نه دی ، چابکه لاړ شه ، د زوي مړی ژوندی مې پیدا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په تګ به لاړ شم خو ځمکه او اسمان مې دواړه لټولي، نور نه پوهېږم چې څه وکړم او چیرته یې ولټوم ؟

د همدې خبرې سره سم یو ځل بیا له کوره ووت. ټوله ورځ یې بیا هم په ګرځیدو ګرځیدو تیره کړه خو د انارګل هیڅ پته ونه لګیده.

د ورځې په اوږدو کې د کلي ښځې، ماشومان، سپین ږیري او ځوانان ټول د انارګل له ورکیدو نه خبر شول، یوه به ویل:

ـ کیدای شي خوارکی په غره کې لیوانو خوړلی وي

بل به ویل:

ـ کیدای شي له کوم کمره نه لویدلی وي او په غره کې مړ پروت وي

لنډه دا چې هر چا به له خپله انده بیلابیلې تبصرې کولې خو هیڅوک په رښتینې توګه نه پوهیدل چې په انارګل به څه راغلي وي.....

دوه درې ورځې تیرې شوې خو بیا هم د انارګل درک ونه لګیده. د هرې ورځې په تیریدو د هغه د مړینې خبره له اوازو څخه د حقیقت په لور نږدې کیده. له همدې امله به ډلې ډلې کلیوال د غمرازۍ له پاره راتلل او د انارګل پلارته به یې، د تسلیت او ډاډ ګیرنې په خوا کې فاتحه هم ورکوله.

یوه ورځ د کلیوالو په منځ کې یوه تن د خبرو اترو په ترځ کې دانارګل پلار ته وویل:

ـماما ! مرګ اوژوند د خدای (ج) په لاس کې دی، نا امیده کیږه مه، که زما منې یو ځل لاړشه د ښار په روغتونونو هم وګرځه، ګوندې هلته یې څه درک ولګیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انارګل پلار چې دا خبره واوریده یو څه په فکر کې ډوب شو کله چې د راغلو میلمنو نه وزګارشو ،د خپلې میرمنې سره یې دا خبره شریکه کړه.
میرمنې ورته په ژړغونې غږ وویل:
ـ د انارګل پلاره ! ته لکه چې سودایي شوې یې، ښار چیرته او انارګل چیرته ، په انارګل چې هره ټکه راغلې ، هغه په همدې کلي کې ده... لاړ شه ، بیا یې ولټوه بیا یې ولټوه ...
دانارګل پلار په دې پوره باوري و چې نور یې نو زوي په کلي کې نه شته ، چکه خو یې د ښار په لور وخوځیده ، ماسپښین مهال و چې د ښار لوي روغتون ته ورغی.
د روغتون په دروازه کې یې ، د لا وارثه مړي ، ژوندي پوښتنه وکړه ، د روغتون یوه کارکونکي هغه لاس نیولی د ځان سره بوتللو او د یو ماشوم کټ ته یې ودرولو .د روغتون کارکونکي ورو ورو د ماشوم له مخ نه څادر پورته کړ:
د انارګل پلار چې ما شوم ولید ، سمدلاسه یې په زوره چغه کړه:
ـ اخ !دا خو زما زوي انارګل دی ...
د روغتون کارکونکي د ډاډګیرنې وروسته ورته وویل :
ـ کاکا ښه دی چې راغلې ، ستاسو ماشوم لا پرون په حق رسیدلی خو داچې وارث یې نه و معلوم موږ تر ننه پورې ساتلی دی ، تاسو کولی شی اوس دخپل ماشوم زوي ځنازه یوسی. الله دې وبخښي ! او تاسو ته دې الله د زړه صبر درکړي
د انارګل پلار په ژړا ، ژړا سورې او نارې پیل کړې :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه نه ، تر هغو يې ځنازه نه وړم ، څو مې د خپل زوي قاتل نه وي پيدا کړی ، هله ژړکوی ، ووايې ! زما زوي چا ژوندی په اور کې سيزلی..... زه به د خپل زوي قاتل ژوندی پرې نه ږدم...

دروغتون کارکونکي په ډېره ارامه لهجه ورته وويل:

ـ کاکا ستاسو زوي ، هيڅ نه دی وژلی ، هغه ستاسو په کلي کې پخپله ځانته اور اچولی و ، د سوزيدو په وخت کې د هغه چيغو اد نارو په لاره د تلونکي موټر ډريور پام ځان ته را اړولی و ، هغه سره دې خدای ښه وکړي تر موږ يې ژوندی راورساوه ، په لومړی ورځ خبرې کولې شوې . موږ ورنه د سوزيدو د علت پوښتنه وکړه : هغه راته په ځواب کې داسې وويل:

ـ غوا مې د غره لمنې ته د څر له پاره بيولې وه ، هغه رانه چا پټه کړه د پلار له ويرې کور ته نه شوم تللی ، بله چاره مې نه لرله ، له مجبوری ورځې مې ځان ته اور واچاوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مينې نه توبه ده !

جلال په زمزمه د ځان مينځلو له تشناب نه راووت. سمدلاسه يې راډيو چالان کړه. په راډيو کې ګلزار عالم دا سندره ويله:

له پاسه واورې وريدې غرونو لمبې کولې
ما او جانان چې له يو بل سره وعدې کولې

راډيو يې نوره هم په زوره کړه، په داسې حال کې چې د خپل سر ويښتان يې په دسمال وچول، د راډيو د سندرې د موزيک سره سم يې د نڅا حرکات هم پيل کړل.ناڅاپه يې مور راننوتنه، لومړيې راډيو مړه کړه او بيا يې په قهر جلال ته وويل:

- دا څه ډمتوب دې شروع کړی دی، ټوله ورځ ته يې او سندرې دي، تاسو ته دا ميراث له پلار نه پاتې دی. هغه به هم په ځوانۍ کې همدا کارونه کول.

جلال له ډير خجالت نه سر ټيټ ونيوه . هيڅ غږ غوږ يې ونه کړاو په بيړه له کوره ووت.مور يې په کوټه کې خواره واره شيان، ټول ځای په ځای کړل په تلويزون يې دسمال وغوړاوه، راډيو يې په خپل ځای کيښوده. هرې خوا پرتې داډيو او ويډيو CD ګانې يې په يوې پلاستيکي کڅوره کې واچولې او هغه يې هم د تلويزون په خوا کې کيښودلې.

د جلال ملګری او د دوستان هم د سندرو د اوريدو ډير زيات مينوال و. کله نا کله به يې په يوه او بله حجره کې د منګی، ستار او رباب سره د ټنګ ټکور مجلسونه جوړول. په هغو ودونو کې چې به ساز او سرورد و نو جلال او د هغه ياران به د هر چا دمخه په کټونو کې ناست وو.

خو نن چې د کلي په ميدانی کې د جلال يارانو د هغه سره روغبړ کاوه ، يو څه خپه معلوميده. يوه او بل ورنه د خپګان پوښتنه کوله، خو هغه خبره هاخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديخوا کوله او ځواب يې نه ورکاوه. ملګرو هم نه پرېښوده ، په بيا بيا يې ورته وويل ، په پای کې مجبور شو او داسې يې ورته وويل :
- په ټول عمر کې مې يوازې همدا نن د راډيو د سندرې سره په خپله کوټه کې ډانس کولو چې ناڅاپه مې مورکوټې ته راغله او زه يې وليدلم، اوس مې خدای شته ډېره خوا بده ده.
د دی خبری سره سم ټولو ملګرو يې په کړس کړس وخندل ، يوه ملګری پری غږ کړ:
- ياره هيڅ چرت مه خرابوه ، دا دومره د خپګان خبره نه ده ،څه بل چا خو نه يې ليدلی، خپلی مور ليدلی مور ! خپله مور خو مور وي.
د دې خبرې سره سم د جلال ټنډه وغوړيده او يو څه مسکی شو. يو بل ملګری پرې غږ کړ:
- جلاله ! زيری مې دربانده، بيګاه ته په برکلی کې واده دی، له ښار نه يې زبردست ډمان راوستی دی. که خوښه دی وي ټول به يو ځای ورځو ، پام دې وي چې بيا ګوره انې بانې ونه کړې.
جلال چې دا خبره واوريده ، له ډيری خوشحالی نه يې رنګ تک سور شو او په لوړ غږ يې وويل:
- بيشکه ! ته بيګاه يادوې زه خو وايم راځی چې همدا اوس ورشو.
جلال ماښام د خپلو ملګرو سره واده ته لاړ ، تر نيمی شپې پورې د ډمانو سيل ته ناست و. ډمانو چې خپلی باجی او دوکړۍ (دبلی) وتړلی، نو جلال هم د خپل کور مخه ونيوله.
کله چې د کور دروازی ته ورسيده نو په زړه يې ويره او ډار ننوت ، ځکه په نيمه شپه يې نه شو کولی چې د کلا دروازه ووهی، په ډيری خواری د کلا د ديوال له لاری د خپل کورانګړ ته ښکته شو .غلی غلی روان چې مور او پلار يې په راتګ خبر نه شي. خپلی کوټې ته د رسيدو سره سم يې لومړی تلويزون چالان کړ او بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کټ دبسترې په سمولو اخته شو . په تلویزون کې یو دم نوې سندره دیوې ښځینه سندرغاړې په غږ دا سې پیل شوه

زما د مینې نه توبه ده بیا به نه کړم مینه

د جانان مینه عجیبه ده بیا به نه کړم مینه

جلال چې د سندر غاړې غږ تر غوږ شو ، نو دخپلې بسترې سمول یې پریښودل او په بیړه یې د تلویزون د پردې په لور وکتل ، هک پک شو ، د سندرغاړی په ځیره یې خپلې سترګی نورې هم ښخی کړی. ناڅاپه یې په کړیکه وویل:

-آخ ! خدایه ! دا څه ګورم !؟

د دې خبرې سره سم یې، په خوا کې ایښی د اوبو ښیښی جک او ګیلاس یو په بل پسې د تلویزون په ښیښه وار کړل او د تلویزون د سکرین ماتې ښیښی هری خوا خورې ورې دل شوې.

جلال تر ډیره وخته په خپله کوټه کې بې هوښه پروت و ، خو کله چې په هوښ راغی رڼا ځمکی ته رالویدلی وه. ژرژر یې د خپل سفر له پاره تیاری ونیو ، څو یې چې مور او پلار له خوبه را پاڅیدل جلال له کلا وتلی و او د ښار مخه یې نیولې وه

مور یې چې سهار د جلال کوټې ته ننوتله، جلال په خپله کوټه کې نه و او دمات شوی تلویزون ښیښی هره خوا پرتې وې ، حیرانه دریانه ودریده. په سترګو کې اوښکی راغلی، په ډیرې وارخطایې دا خبره د جلال پلار ته ورسوله ،هغه هم وارخطا شو او په دی اندیښنه کې ډوب شو چې په زوی به یې څه پیښه راغلی وي ؟.

له بلې خوا جلال تیاره ماښام ښار ته ورسیده د شپې د تیرولو له پاره ، نیغ دخپلی خور کورته ورغی .خور د ورور په لیدلو ډیره زیاته خوشحاله شوه، د کور د ټولو وړو او غټو پوښتنه یې ورنه وکړه او جلال هم د خپلې خور هرې پوښتنې ته ځواب ورکاوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور د خپل ورور ډیر قدر او عزت وکړ. چې کله ویده کیده نو ښایسته نوې بستره یې ورته وغوړوله ، په خوا کې یې اوبه ورته کیښودلې ، بیا یې د هغه د کوټې برق مړ کړ. د ښه خوب او ښې شپې هیله یې ورته څرګنده کړه اونوره خپلې کوټې لاړه.

شپه تیره شوه او چې سهار شو نود جلال خور خپل خاوند د بازار نیږدې دوکان ته په شیدو پسې ولیږه چې نن خپل مسافر ورور ته د شیدو خوږ او مزه دار چای برابر کړي.

جلال همدا شیبه غنیمت وګڼله له خپلی بډې یې تومانچه راوویستله، کارتوس یې وروست ،خور یې ډیره وار خطا شوه ، غږ یې پرې وکړ:

ـ جلاله وروره ! په دې تو پانچه څه کوې ؟

جلال بې له ځواب ورکولو د توپانچې ماشه کړه او درې څلور ډزی یې وکړې.

کله چې د جلال اوښی له شیدوډک لوښی په لاس ، خپل کورته راستون شو ګوری چې میرمن یې په سرو وینو کې پرته ده او جلال یې په کور نه شته

.دوه دری ساعته وروسته د هیواد په مشهورو تلویزونونو او راډیوګانو کې داسی خبر خپور شو:

- په خواشینی سره مو خبر اخیستی چې د خوږ ژبی سندر غاړی...... چې تر اوسه یې یوازی یوه سندری په تلویزون کې ثبت شوی وه. د خپل ورور له خوا په دې تور چې ولې یې په تلویزون کې سندرې ویلی ، د توپانچی په ډزو ووژل شوه.او بیا یې د وژل شوې سندرغاړې همغه سندره یو ځل بیا د تلویزون په پرده وښودله

زما د مینی نه توبه ده بیا به نه کړم مینه

د جانان مینه عجیبه ده، بیا به نه کړم مینه

15-05-2009

د سرو زرو غاړکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

د کلا تر مخ د اتڼ مست ډول وهل کیده ، ژنو او ځوانانو ورته یوی خوا بلی خوا ځنې غورځولې. د ډول غږ تر لرې لرې ځایونو رسیده. له هرې خوا نه ډلی ډلی خلک واده ته را روان و.

د کور دننه د کلی نجونې راټولې وې، د چمبې او دریا د غږ سره د بنګړو شرنګهار هم مل و ، په هر ټیکۍ کې به د (ریدي ګل) نوم یادیده. ځکه چې نن د هغه واده و.

ریدي ګل د پلار مشر زوی و. په اووم ټولګي کې یې زده کړه کوله، نوی یې شونډه توره شوې وه.د راغلو میلمنو نه به کله نا کله یو بل غږ کړ:

ـ د واده والا چیرته دی، را یې ولی چې موږ یې وګورو. ریدي ګل به چې داغږ واوریده، له شرمه به تک سور شو ، په بیړه به یې هغه ځایه پریښود . کله به یې د کلا د یوه کنج نه او کله به یې د بل کنج نه د کلیوالو داتڼ ننداره کوله، خو نژدې نه ورتللو ځکه چې له خلکو شرمیده.

د واده نه وروسته دوه، درې ورځې ښوونځي ته هم لاړ نه شو ، په ښوونځي کې به ناخبره زده کونکو د یو بل نه پوښتنې کولې:

ـ دا ریدی ګل ولی ښوونځي ته نه راځي؟

ـ خدای دې خیر کړي ، ریدیګل ناروغه نه وي

ـ پخوا خو یې هیڅ غیرحاضري نه کوله

خبرو ټولګیوالو به یې په خندا وویل:

ـناروغه نه دی ، ښه روغ جوړ دی

ـ نوی واده یې کړی، پریږدی چې یو څو ورځی په کورتیرې کړي.

کلیوالو هم د ریدی ګل د واده په اړه بیلا بیلې تبصرې کولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پلار يې ښه کار ونه کړ چې په دومره ماشومتوب کې يې خپل زوی ته واده وکړ.
ـ ډاکټران وايي چې واده د اتلس کلنۍ نه وروسته په کار دی
ـ واده هغه وخت ښه وي چې بنيادم يې پخپله وګټي او د بل لاس ته اړ نه وي
ـ ښه يې کړي چې واده يې ورته وکړ ، ځکه زامن به يې وشی او زامن خو د پلار او نيکه مټ او بازو وي.
ـ کور کلي خو د دښمنيو ډک وي د چا چې نارينه اولاد نه وي ،په کلي کې ګذاره يې ګرانه وي
د ريدی ګل پلار هم په وروستي نظر و. ځکه خو يې خپل زوی ته په څوارلس کلنې کې واده وکړ. د يوې اونۍ رخصتۍ وروسته ، نن لومړی ورځ وه چې ريدی ګل ښوونځی ته راغلی و. کله چې به کوم ټولګيوال ورسره ټوکه ټکاله وکړه نو د ريدی ګل رنګ به لکه سور انار تک سور شو او د شرمه به يې هيچا ته غږ غوږ نه کاوه.
هر چا به چې هر څه ويل ريدي ګل به پرې خپل غوږونه کښول.د تفريح زنګ ووهل شو ، ماشومانو ټولو د کانتين خواته منډی کړی، چا يو ش او چا بل شی واخيسته، هر يو په خوراک لګيا شو خو ريدي ګل هلته لړې، په يو کنج کې ولاړ و او د ټولو ننداره يې کوله.يو ټولګيوال ورنژد شو په خندا يې ورته وويل:
-ريدی ګله ! پخوا خو به تر هر چا نه تا زيات په کانتين کې شيان اخيستل او شخوند به دې واهه، دا نن څنګه غلی ولاړيې؟
ريدي ګل يوازی په شونډو کې مسکی شو ، نوريې هيڅ ځواب ورنه کړ بل ټولګيوال پرې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خیر دی که پیسی نه لری، زه به یې درکړم.
ریدی ګل ژرخپل جیب ته لاس کړ او ویې ویل:
- نه، نه ! دا دی پیسی راسره شته. هره ورځ پلار یو لسګیز راکوي
- نو بیا یې ولی نه خوري؟
- هسی، زړه ته مې څه نه کیږی.
د واده د ورځې نه وروسته ریدي ګل بیا د ښوونځی په کانیتن کې کله هم څه وانه خیستل. یوازې به یې له ورایه د نورو ننداره کوله، که کوم ټولګیوال به څه ورکړل و به یې خوړل او که به چا څه ورنه کړل همداسې و چې شونډی به بیرته ټولګی ته ستون شو.
د هرې جمعی په ورځ به د کلی ماشومانو لوبې کولې خو د واده د ورځې نه وروسته بیا ریدګل چاد خپلو همځولو په منځ کې ونه لیده.
که کوم چا به د ریدی ګل د غیابت خبره وکړه نو بل به ځواب کې ورته ویل:
- هغه اوس ټوله ورځ په کور د خپلی ښځی په خواکې ناست وی، له هغه نه سړی جوړ شوی، اوس موږ او تاسو سره لوبې نه کوي.
د همځولو سره د ریدی ګل نه، هغه پخوانۍ لوبې ځکه پاتې وې چې هغه اوس د خپلو نویو خیالونوسره لوبیده، دهغه په لاره کې یو نوی ارمان راټوکیدلی و چې د لاس ته راوړو په لټه کې یې شپه او ورځ سوچونه کول.
د جمعې د ورځې رخصتي وه، ریدی ګل د ولسوالی په بازار ته لاړ کڅوړه په لاس کله به یې یوه دوکان او کله بل دوکان ته سر ورښکاره کاوه او په لوړ غږبه یې دوکاندار ته داسې ویل:
- ماما ! وچه ډوډۍ نه اخلی، په خپل لاس مې وچه کړې،ډیره ښه ډوډۍ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

، خیر دی ارزانه به یې در کړم، ته یې یو ځل وګوره ! که خوښه دې نه شوه خیر دی بیا یې مه اخله.

خو دوکاندارانو به چا د سرپه ښورولو او چا به هم په تروه تندہ یوازې د (نه) ځواب ورکاوه.

دیو لږ سرګردانیو وروسته ریدي ګل دولسوالۍ دبازار په یوه کنج کې دوچې ډوډۍ د خرڅولو دوکان پیدا کړ په بیه ورسره جوړ شو.د خپلی کڅوړی څخه یې وچه ډوډۍ را وویستله او ددوکاندار په تله کې یې واچوله.

دوکاندار هم نغدې پیسی ورکړی. ریدې ګله په خپل جیب کې کیښودلې او په ډیری خوښی کورته ستون شو.

په کورکې یې خپل بکس خلاص کړ. دا پیسې یې هم د خپلو هغو پیسو سره یو ځای کیښودې چې پلار هره ورځ ښوونځی ته د تګ په وخت کې ورکولې.

ماخوستن چې خپلی کوټی ته لاړ، ناوې یې بیا ځان مرور نیولی و. ریدی ګل چې هرڅومره د خوشامندو ډکی خبری ورته کولې خو خپلې ناوې ځواب نه ورکولو.

له ډیرعذرو زاریو وروسته،ناوې ورو په ګیله ورته وویل:

- تا چې ما سره په اوله شپه کومه وعده کړې وه، هغه دی تر اوسه پوره نه کړه.

- کومه وعده یادوې ؟

- هغه د سرور زرو غاړکۍ درته یادوم، زما ټولې خورلڼې د سروزرو غاړکۍ لري او زه یې نه لرم .

- ته مه خپه کیږه، زه په خپله وعده اوس هم ولاړ یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو کله به يې راته واخلې؟
- که د خدای رضا وه ډير ژر.
د دې خبرې سره سم ناوې مسکۍ شوه او د ريدګل له غاړې يې غبرګ لاسونه تاو کړل.
شپه تيره شوه خو د ريدی ګل انديښنه نوره هم زياته شوه ځکه چې د ښوونځی په پيسو او يا هم په پټه د کورد وچې ډوډۍ په خرڅولو د سرو زرو د غاړکۍ اخيستل يوازې د خوب ليدل و
نه پوهيده څه وکړی، په ټولګی کې به هم همدې فکرونو او سو چونو کې لوبيده او ښوونځی ته د تګ راتګ په لاره کې به هم په همدې فکرونو کې ځنګيده ، ټولګيوالو به يې ويل:
- نه پوهيږو چې په ريد يګل خوارکی د واده نه وروسته څه بلا راښکته شوه، نه د پخوا په شان خبرې کوي اونه يې هم په سبقونو کې مزه شته.
خو ريدی ګل هيڅکله د خپل زړه غوټه بل چاته نه سپړله. يوازې په دې هڅو کې و چې څنګه به د خپلی ناوې سره کړې وعده پوره کړی. په همدې هيله يې هرې خواد پيسو د پيدا کيدو لارې، چارې لټولې.
د ورځو نه يوه روځ چې کله کليوال د جمعې له لمونځ نه راووتل يوه تن پام شو . په لوړ غږ يې وويل:
_تاسو ګوری د چا ځنازه يې راوړه ؟
د دې خبرې سره سم ټول کليوال وارخطا شول، يو په ورو غږ وويل:
_ خدايه خير کړې ، ځنازه به د چا د کور تر مخ ايښودل کيږی !؟
ټول ژرژر د ځناځې په لور ورغلل، ځنازه کيښودل شو ، يو کليوال د مړي له مخ نه ورو څادر پورته کړ، په حيرانی يې چيغه کړه:
- آخ ! دا خو ريدی ګل دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ريدی ګل پلار چې دا غږ واوريده، سپينی يې وتښتيدی، په ټول بدن يې لړزا شروع شوه، ورو يې د کلا ديوال ته ډډه وهله ، يوه ښه شيبه په خپل حال نه واو بيا يې دغوسې نه په ډک غږوويل:

ـ ووايې ! زما زوی چا وژلی !؟

د ځنازی سره د راغلو کسانو څخه يو تن په خواشيني غږوويل:

- پلاره ! ستا زوی چا نه دی وژلی، له موږ سره يې د ولسوالی په بازار کې د ورځې په ۲۰۰ افغانيو د ختو مزدوري کوله ، د لاندی نه يو تن مزدور خښتې وراچولی اوريد يګل د بام په سر نيولی. يو ه خښته يې لاس ته پوره ونه رسيده ،ريدي ګل هڅه کوله چې ويې نيسي خو هڅه يې ناکامه شوه او خوارکی د بام له سره لاندې په ځمکه راولويده، څو چې موږ راپورته کاوه، په حق رسيدلی و. الله(ج) دې هغه وبخښی او تاسو ته دې خدای اجرونه درکي. ولاړو خلکو ټولو په لوړ غږوويل: امين.... !

۱۳۸۸حمل ۲۲ نېټه

سنفکشن کيسه

هوايي موټر

انجنير وحيد نن بيا هم د نورو ورځو په شان ناوخته د کور تر مخ خپل موټر ودراوه ، هارنه يې وکړ. ميرمن يې دتل په شان نن هم د ګراج دروازه خلاصه کړه اود بيرته ستنيدو په وخت کې يې همدومره وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ یو خو ته په خبره نه پوهیږې ، سل ځله مې درته ویلي چې دا ناوخته کورته مه راځه مه راځه. خو نه پوهیږم چې تاسره په کومه ژبه خبرې وکړو ...

انجنیر وحید پوه شو چې په ناوخته راتګ یې میرمن بیا په غوسه ده خو هیڅ غږ غوږ یې ونه کړ. موټر نه راکوزشو ، دګراج دروازه یې بنده کړه، نیغ خپلې کوټې ته لاړ ،دیوې شیبې دمې وروسته یې خپل مخ او لاسونه یې په صابون ومینځل اوبیا یې پاکې جامې واغوستې ځکه چې ټوله ورځ یې په خپل موټر کې کار کړی و .

نن ورځ ډیر ستړی شوی و ، غوښتل یې ویده شي . خو د میرمنې نا کراري ور په زړه شوه ، غږ یې ورته وکړ ،میرمن یې راغله ، په غوړه مالۍ یې ورته یو څو خبرې وکړې خو میرمن یې همغسې ځان مرورنیولی و او ځواب یې نه ورکاوه. انجنیر وحید یو څه جدي شو اوخپلې خبرې یې داسې پیل کړې:

ـ ملامته نه یې ځکه په کور کې ناسته یې ، خبره نه یې چې په دې ښار کې څه حال دی ، وایم ښار نه دی غم دی غم. پوره دوه ساعته مې مخه ډب وه اودموټرو په یو لوي کتار کې راګیر وم، موټر مې نه شاته تللی شو او نه مخکې ، دناچارۍ نه راباندې ناوخته شو.

ددې خبرې سره سم یې ، میرمن په دې باوري شوه چې میړه یې بانې نه کوي نو ورو یې وویل:

ـ ددې سپیره ښار نه به اخیر څه جوړیږي ، هر څوک همدا خبره کوي چې په ښار کې ګڼه ګوڼه ده ، په ساعتونو ساعتونو واټونه بند وي خو هیڅوک نه شته چې غم یې وخوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ همدې ستونزې له ما نه هم خوب وړی دی ، شپه اوورځ په همدې اندیښنه کې یم ، څه بایدوشي چې ددې غم نه زموږ ښاریان خلاصی ومومي ،ځکه ښار وړوکی دی او موټرې د یوې ورځې نه بلې زیاتیږي .

ـ دپیښې نه تیښته نه شته ، ځان نه جهان غمی مه جوړوه ، دښار واکداران نور څوک دي ، هغوي پوه شه اوکار یې.

انجنیر وحید مسکی شو او بیا یې وویل:

ـ هو، دا سمه ده چې واکداران یې نور څوک دي خو په موږ هم دخپلو هیوادوالو خدمت فرض دی ، که د خدای رضا وه ډیر ژر به یو ښه خبر واورې

میرمن یې په حیرانۍ وپوښتل: د څه شي خبر ؟

وحید وویل:

ـ اوس یې نه درته وایم ، سبا پخپله خبره شې

ددې خبرې سره سم انجنیر وحید خپله بړستن په ځان راکش کړه ، د خپلو خیالونو په سمندر کې لاهوشو ،که څه هم ډیر ستړی و ، خوبیا هم خوب پرې خپلې وزرې ونه غوړولې ، ټوله شپه یې په ویښه تیره کړه. دسهار لمانځه د اذان سره سم یو ځل بیا ګراج ته لاړ د خپل موټر دروازه یې خلاصه کړه ، یوڅو بټنې یې ښکته پورته کړې ، بیا یې دموټر بانټ پورته کړ، د ماشین په څو پرزو یې ګوتې ووهلې چې ښه ډاډه شو نو بیرته خپلې کوټې ته لاړ. د سبانارې دخوړلو وروسته یې دفتر ته د تګ تیاری ونیو.

خپل موټریې د ګراج نه راوویستلو. بهر یې ودرولو، یو ځل بیا دخپل موټر نه ګر د چا پیره تاوراتاو شو، بیرتهموټر ته پورته شو ، شتړنګ ته کیناست ، موټر یې چالان کړاو د ښار په روان شو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلو تلو کی د ښار مرکزی واټ ته ورسید. شیبه نه وه تیره چې بیا هم د نورو ورځو په شان د موټرو په اوږده کتار کې داسی را ګیر شو چې نه شاته او نه مخکی تللی شو.

انجنیر وحید د ځان سره پریکړه وکړه چې همدا یې د خپلو اوږ دو هلو ځلو او تجربی دپلي کولو له پاره مناسب وخت دی.

د موټر ددروازې نه یې سر بهر کړ، شا او مخه یې ښه په ځیر ځیر وکتل، ورویې دخپل موټر ځانګړې بټنه ووهله، موټر ځای په ځای هوا ته په جګیدو شو، چې کله دځمکی نه درې ځلور ګزه پورته شو، بل بټنه یې ووهله، سمدلاسه دموټر دواړو خواو ته د الوتکی په شان دوه وزری وغوړیدې. د انجنیر وحید موټر په هوا کې د الوتکې په څیر په الوتو شو.

په مرکزی واټ کې ټول خلک له حیرته ورته ګوته په غاښ پاتې شول او انجنیر وحید هم له ډیرې خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایده .

خپله اختراع یې دخپلو هیوادوالو د ستونزو د حل له پاره ستره لاس ته راوړنه ګڼله ، موټر په هوا کې روان واو انجنیر وحید د خپل بریالیتوب زیری د لاس په ښورولو د ځمکی پر مخ خلکو ته رسولو.

په هوا کې دهوایي موټر په لیدو، د ښار په امنیتی ځواکونو کې د ستر خطر د ګواښ زنګونه وشرنګیدل . د ځمکنیو اوهوا یې قو او تر منځ دمخابرو له لاری د تیارسی امرونه صادر شول. د حکومت لوړ پوړی چارواکی په ډیری چټکی له خپلو اصلی ځایونو بی ځایه شول. څوک په یوه زیرزمیني او څوک په بله زیرزمیني کې ننوتل.

ددفاع د وزارت د لوي درستیزوال له خوا هوایی او ځمکنیو قواو د چټک غبرګون قطعو ته، وروستی او قاطع امر داسی صادر شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د ښار مرکزی واټ چې د سترو دولتي چارواکو د اوسیدوځای دی، دستر تروروستی خطر ناک بریدلاندې راغلی دی. د دفاع وزرات حکم کوی چې نوموړی هوایي موټردې ، د ځمکنیو او هوایې قواو د تشریک مساعی په نتیجه کې ډیر ژر له منځه یووړل شی.

د حکم سره سم په یو شیبه کې د ښار شین اسمان له جنګی الوتکو ډک شو او د ځمکی پر مخ د دافع هوا اوږده توپونه دمرکزی واټ په سر د ګرځنده موټر په لور توجیه شول او دسترګوپه رپ کې د انجنیر وحید هوایي موټر په هوا کې د اورپه غونډ سکه بدل شو.

د کابل ښار ـ خیر خانه مېنه

27-12-2005

هغه اوس شپیلۍ نه شي وهلی

د سپین غره د لمنو په شنو ورشو ګانو کې د خرولو ، مخککو او کستري ګلونو لوی، لوی ټلونه لیدل کیږي چې خوږ بوي یې د پسرلي دمستوورږومو په څپو کې لرې لري ځایونه ته رسیږي.

د ګودر د کلي تنکي ځوان ((شینو)) هره ورځ د همدې ورشو په زړه راښکونکې هوا کې خپله رمه څروله او د خپلې شپیلۍ په خوږ و نغمو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د دې ورشو کاڼي او بوټي تخنول. هغه به د خپلې شپيلۍ د نغمې پيل په دې ټپه کاوه:

سپوږمۍ کړنګ وهه را خيژه
جانان د ګلو لو کوي ګوتې ريبينه

د شينو د شپيلۍ جادو يې غږ د ګودر د کلي د ډيرو پيغلو په زړونو کې د شينو دليدلو تلوسې پارولې وې خو شينو د انځرګل ؤ. په رڼا ورځ چا نه شو ليدای. سهار به لمر لا څيره نه وه وهلې چې هغه به د کليوالو د مالونو رمه څړ ځای ته بيوله او د ماښام په توره لړه کې به يې بيرته کلي ته راوستله.

نن ورځ د نورو ورځو په شان نه وه. لمر سترګه لا د سپين غر په سپينه مورګه هسکه ولاړه وه اوورو ، ورو يې مخه ښې ته ځان تيار اوه چې د پسرلي تاندو لنګو شويو ميږو او د هغو تنکيو ګلاليو ورکيو په خپلو رمباړو د ګودر کلی په سر واخيست.

کليوال چې په خپلو پټيو او کروندو کې په کارونو بوخت وو هر څه يې په ځای پريښودل او په شنه منډه يې ځانونه خپلو کورونو ته ورسول چې وري او ميږې يې سره ګډنه شي په تلو تلو کې يو تن کليوال له ځان سره داسې غوريده

ـ يره ! شينو هم عجيبه شپني کوي، په رڼا ورځ يې رمه کور ته راوسته، څه وړيا خو يې راته نه پيايي، د مال په سر دوه منه غله ورکوو ، که بله ورځ يې د وخته راوستله مجبور يوو چې د خپلو مالونو له پاره کوم بل شپون ونيسو ....

نن مازديګر د شينو پلار هم هلته دخپل کلي په مخ کې خپل زوی ته غاښونه چيچل او د هغه د راتلو لاره يې څارله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماښام تیاره شیبه په شیبه د ځمکې پرمخ خوریده خو د شینو درک نه و. د شینو کورنۍ ډیره وارخطا وه. ټول د خپلې کلا په مخ کې ولاړ وو چا یوه لاره او چا بله لاره څارله چې یو ناڅاپه غږ شو:

ـ هغه دې شینو یې په شا راوړ.... دا خو ټول په وینو سور دی.... وای خدایه! د دۀ خو دواړه خپړې په مړوند کې نشته .... ویر او کوکې شروع شوې ....

مور یې خپل ځان په وهلو، وهلو تک شین کړ، خویندو یې په ژړا ژړا کې خپل کوخې کوخې ویښته راوشکول...

پلار او وروڼو یې خپل استقامت د لاسه ورنه کړ. سمدلاسه بې په کټ کې کلنیک ته ور ساوه. د وینې د بندیدو نه وروسته یې په توره شپه په موټر کې د جلال آباد د ښار لوی روغتون ته ورساوه.

سهار چې کلیوال را پاڅیدل او غوښتل یې چې خپلې میرې د شینو د رمې سره یو ځای کړي نو ټول خبر شول چې شینو د غونډۍ په لمنه کې د ترموز د سر په شان کوم ناپیژندل شوی شي پیدا کړی و، د هغه سره یې ځان مشغولاوه چې یو ناڅاپه پرې چاودلی او د شینو دواړه لاسونه یې په مړوندو کې تربنه وړي دي. په همغه ځای کې بې سده پورت و. د خدای (ج) رحم و چې د بر کلي سدو پرې را پیښ شوی و اوهغه یې بیا په شا کلي ته رارسولی دي.

د دې خبر په خپریدو د کلي جوماتونه، دیرې او ژرندې ښې تودې شوې، چا به ویل:

ـ یره د شینو ښه ځواني وه، لاړه خاورې ایرې شوه.

ـ خدای خبر که ژوندی پاتې شي....

بل به پرې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ که ژوندی پاتې شي، په دې ژوند يې څه. له دينه ورته مرګ ښه و.....

بل به بيا ويل:

ـ ما سره دا سودا ده چې خوار کې به ډوډۍ څنګه خوري؟

بل به د لرې نه راغږ کړ:

ـ تر څو چې يې مور او پلار ژوندی وي خو يوه ګذاره به يې وشي خو که خدای مه کړه سبا يې مور او پلار نه وي د خوار کي ژوند به ډير تريخ شي.....

دا ډول ډيرې پوښتنې د کليوالو سره پيدا شوې وي خو هيچا يې ځواب نه شو موندلی.

شينو د څه نا څه دريو مياشتو علاج نه وروسته کور ته راغی، کليوالو چې خبر شول ډلې ډلې د هغه ستړی مه شي ته ورغلل. شينو به چې د هر چا سره روغبړ کاوه نو خوله به يې د خندا نه ډکه وه تا به ويل چې د شينو به ګوندې نوک ته هم ضرر نه وي رسيدلی. شينو د ټولو کليوالو په مخ کې د چا يو ډک ګيلاس په خپلو دوو بې خپړو لاسونو کې د امبور په څير ونيوه او په خوند خوند يې څو غړپونه ترينه وکړه

کليوالو حيران دريان يو بل ته وکتل او بيا يې د ځان سره پټې پټې توبې وويستې. په دې وخت کې يوه سپين ږيري غږ کړ:

ـ شينو وراره ! زه فکر کوم ، چې زموږ لاسونه او پښې زمونږ نه دی، دا د خارجيانو دي د خارجيانو !

خلکو يو بل ته وکتل خو د سپين ږيري کا کا په خبره پوه نه شول

شينو په حيرانۍ وپوښتل : کا کا په مقصد دې پوه نه شوم ؟

سپين ږيري وويل : مطلب مې دادی وراره ! په هغه څه چې ستا لاسونه پرې شوي هغه هم زموږ خپل نه دي ، همدې خارجيانو راليږلي ، ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

معنی داده چې یوځل زموږ لاسونه او پښې رانه غوڅوي او بیا یې بیرته د پلاستیکو نه راته جوړه وي. کاشکې چې ته هم کومې موسسې ته تللی وای چی پلاستیکي خپړې یې درته ایښې وای

شینو په مسکا وویل: کاکا ! خپله وسه مې وکړه ، د څو موسسو دروازې مې وټکولې خو هغوي راته یوازې همدا خبره کوله ، موږ په افغانستان کې دا کار نه شو کولی

شپې او ورځې تیریدې، د خدای شان و ، شینو خپل ځان معیوب نه ګاڼه. تل به د خپلو همځولو په ډله کې ناست و او خپل پلار یې هم یوازې نه پریښوده که هغه به کروندې ته تلواو په اوږه به یې یوه او په څنګ کې به یې ماله پرته وه نو ځغ به بیا د شینو په څنګ کې پروت و. که پلار به یې خپل پټی قلبه کاوه نو شینو به بیا د پټي نه کبل راټولول او خلک به یې نندارې ته راټول وو.

د پلار سره بې د شینو د راتلونکي ژوند په هکله ډیره اندیښنه وه. کله کله به یې زړه نا زړه خپلو خپلوانو او کلیوالو په منځ کې د شینو د کوژدن خبره زمزمه کوله خو هیچا ته یې مخامخ د مرکې لیږلو جرئت نه شو کولی. وختونه تیریدل او کلیوال د شینو لوڼ همت ته ګوته په غاښ پاتې وو. د خدای کارونه وو. د بخت ډیوه یې به بلیدو شوه. یوه کلیوال خپله لور د شینو په نامه کړه.

د شینو د کوژدن خبره په ټول کلي کې خوره شوه. چا به ویل:

ـ یره ! دا خو ډیر ظلم دی. د شوټي شینو سره، به د هغې خوارکی نجلۍ عمر څنګه تیریږي؟

بل به بیا ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خدای دې د نجلۍ پلار ته انصاف ورکړي، په لوی لاس یې خپله لور په سره تناره کې واچوله....

چا به یو څه ویل او چا به بل څه، هر چا چې هر څه ویل دا د هغوي کارو، خو پخپله شینو د ډيرې خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایده او د خلکو د خبرو په ځواب کې به یې کله کله د ځان سره دا سې ټپه زمزمه کوله:

خلک به هر څه، هر څه وایي

جانانه مه د چا منه نه به یې منمه

کله چې د شینو کوژدن وشوه نو خپل راتلونکي ژوند ته نور هم امیدواره شو. تل به یې ویل:

ـ زه باید د نورو د اوږو بار نه شم. زه باید ځانته یو مناسب کار پیدا کړم. ....

په همدې لټه او امید شینو یو ځل بیا د ګودر د کلي، میرې په شپنې و نیولې. اوس هر سهار د کلیوالو مالونه د نږدې غونډۍ یو لمنو ته بیا یې او مازدیګر یې بیرته راولي

خو اوس شینو په شیطانه میره د کاڼې ګوذار نه شي کړی، پخپله ور پسې منډې وهي او نه یې پریږدي چې له رمې بیله شي..

اوس د شینو سره د شپنې ډانګ نشته خو پخپلو چغو ټوله رمه اداره کوي.

اوس شینو پخپلو مهینو ګوتو شپیلۍ نه شي غږولی خو د خپلۍ شپیلۍ تنده د خپلې خولې په شپیلي ماتوي.

هغه اوس په خپل شپیلي کې دا ټپه زمزمه کوي:

سپوږمۍ په مادې څه احسان دی

زما جانان د دیوالو سپورو ته ځینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

۱۳۷۷ل کال
ننګرهار_ هسکه مینه

د دوبۍ سفر

...هلو ! هلو ! د ا هوايي ډګر دی ؟... بخښنه غواړم سبا جاز دوبی ته په ټاکلي وخت ځي او که په پروګرام کې څه تغيير راغلی ؟ ... ښه ښه پوه شوم ، ډېره مهرباني ، د ځواب نه مو مننه..

جانان غوږی بيرته په خپل ځای کيښود او بيا يې خاني ته په غوصه وويل :

ما درته ويل چې همغه زړه خبره ده ، خو ته سودايي يې سودايي ، خپله کوې او د بل نه اورې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاني په مسکا وويل:

ـ جانانه خپه کيږه مه، د مرګ او ژوند خبره ده ، احتياط ښه شی دی.

او بيا يې خپله خبره داسې بدله کړه:

ـ تا په خپل سفري بکس کې شيان ځای په ځای کړی که نه ؟

جانان وويل:

ـ هو ، له مانه بيغمه اوسه ، خو ته هم ځان تياروه ، ځکه سهار د وخته ځو ، هغه وخت دې بيا انې بانې نه منم.

خاني وويل:

ـ سمه ده ، زه به همدا اوس خپل هرڅه ځای په ځای کړم

ژر ژر يې خپل بکس خلاص کړ ، د غاښو کريم ، د ږيرې خريلو ماشين دسمال او نور ضروري شيان يې يو په يو په خپل بکس کې کيښودل او بيا يې وويل:

ـ ته ګوره جانانه يا ره ، زما خو لومړی سفر دی ، دومره ښه نه پوهيږم ، دا شيان سم شو او که څه کم دي ؟

جانان له خپله ځايه راپورته شو ، د خاني بکس يې ښکته پورته وکوت او بيا يې وويل:

ـ بس هر څه دې پوره دي ، نور يې بند ه وه، خو يوه خبره په ياد لره او هغه داد ه چې په ميدان کې وار خطاه نه شې

خاني په خندا کې خپله خبره داسې ورغبرګه کړه:

ـ غم مه کوه ! څوک چې اوښان ساتي دروازې لوړې جوړوي. دومره نو بې زړه هم نه يم، لکه څومره چې ته فکر کوې.

جانان په خندا شو او و يې ويل: نو بيا واچوه پنجه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې سره سم ددواړو یارانو د لاسونو پړک پورته شو .او خاني ور زیاته کړه:

ـ سبا به دا وخت که د خدای رضا وه په دوبی کې ناست یو ، زه او ته به بیا نورې خبرې هلته کوو ، که اوس دې خوښه وي ویده به شو ، هسې نه چې سبا زه او ته ویده یو او جاز رانه الوتې وي.

جانان وویل: خانیه ! زما په زړه خبره دې وکړه، رښتیا هم جاز سهار له وخته ځي بس تر سهاره د خدای په امان.

دواړو بړستنې په سر راکش کړې. خاني ډیره هڅه وکړه چې ویده شي خو د ډیرو سوداګانو اوچرتونو له لاسه خوب نه ورتلو ، کله په یوه اړخ او کله په بل اړخ اوښته ، ټوله شپه د رنګا رنګ سو چونو او خیالونو سره لوبیده. پخه شپه چې یې ملګري له بړستنې سر راوویست ، ګوري خانی ویښ دی. پوښتنه یې ورنه وکړه:

ـ ته لا اوس هم ویښ یې،داد څه شي سو چونه وهی ؟

خاني په خندا ځواب ورکړ:

ـ سوچونه ډیر دي خو وروستی سوچ مې دا وه چې د ددوبۍ نه بیرته راغلی وم شم لومړی مې د ځان له پاره یوه ښه مانۍ جوړه کړه، دوه درې نوکران مې ونیول ، اخرین ماډل موټر مې واخیست. ، هغه مې کورته راوست ، هارنډ مې ووااهه ، نوکر د کور لویه روازه خلاصه کړه ،کله چې له موټر نه را ښکته کیدم ، بس تا غږ وکړ

جانان بیرته سر په بړستن کې تاو کړ ، او خاني ته یې وویل:

غوا لا حلاله نه ده او تا خانک په سر نیولی . ویده شه ویده ! ځان نه لیونی مه جوړوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاني ورته ښه وکړه ، سر يې بړستن ته ور دننه کړ خو خوب کله ورته ؟ ډير وخت بيا هم په چرتونو کې ډوب و ، نا څاپه ور په زړه شول، هسې نه چې سهار شوی وي . ژر يې سر له بړستنې راوويست، سترګې يې په ديوالی ساعت ښخې کړې ، د جاز الوتلوته پوره دري ساعته پاتې وو. دوی ته د ټکټ د اخيستو په مهال ويل شوی و چې د الوتنې د وخت نه به درې ساعته د مخه هوايي ډګر ته راځی. ژر ژر يې خپل ملګری له خوبه راويښ او ورته و يې ويل:

هله ژر شه پاڅيږه ! وخت لږ پاتې دی، تر څو چې زه او ته ځان برابره و ، وخت پوره کيږی.

جانان غزونی وکړل. بيا يې د خپل لاس ساعت ته وکتل اوزياته يې کړه:

_ سمه ده، هغه جيګ له اوبو نه را ډک کړه چې خپله خوراکه د اوبو سره وخورو.

خاني وويل: د اوبوغم مې لا د شپې خوړلی ، خو دا ووايه چې يو ځل به بياهم تليفون وکړو ، چې ښه ډاډه شو نو بيا به خواړه خورو ، څنګه دې خو ښه ده ؟

جانان په قهر شو، او زياته يې کړه: خانيه ! تا هسې د ځان نه سودايي جوړ کړی، په ډيرو تليفونونو کيدای شی څوک را باندې شکمن شي. ښه به داوي چې نور دا فکر له سره وباسې.

خاني زړه نازړه ښه ورته وکړه او بيا يې ورو داوبو ډک ګيلاس ځانه ته نيژدې کړ.

د څښاک او خوراک نه وروسته دواړو خپل سفري بکسونه په لاسونو کې ونيول او په يوه زاړه ټکسی کې يې ځان هوايي ډګر ته ورساوه. سالون ته د ننوتو سره سم يې تر هر څه دمخه لومړی په مخامخ دړه د الوتنی پروګرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکوت، ډیر خوشاله شول ځکه هر څه نورمال و او الوتکې په خپل وخت الوتنه لرله. بیا یې خپل بکسونه د تلاشۍ له پاره وړاندې کړل. بکسونه چک شول ، یو یو ټکټ یې په بکسونو پورې ونښلاوه او د هغو یوه یوه کاپي یې دوي ته ورکړه ، د تالاشۍ مسول ورته وویل : دا ټکټونه به سمبال وساتی ، کله چې په دوبۍ کې د هوائې ډګر نه وتلی نو دا ټکټونه به هغوي ته ښکاره کړی او بیا به خپل بکسونه دځان سره یوسی .

جانان په ځواب کې ورته وویل:

ـ بیغمه اوسه ، دومره نابلده نه یم، پخوا مې هم ډیر سفرونه کړی.....

جانان او خانی بیادواړه د پاسپورت شعبې ته ودریدل اوخپل پاسپورتونه یې د وړې کړکۍ له لارې پولیسو ته وړاندې کړل. یوه شیبه وروسته خروجي ویزه ولګیده ، د سرحدي پولیسو د کلکې تالاشۍ نه وروسته د انتظار سالون ته داخل شول. دواړه ډیر خوشحاله و، ځکه هر څه یې تر اوسه سم روان و. د ټولو مسافرو د راننوتلو سره سم دسالون دروازه د بهر په لور خلاصه شوه، مسافر لکه یو ستوی لیک یو په بل پسې د الوتکې په لور روان شول. ټول په خپلو څوکیو کیناسل. د الوتکې دروازی بندې شوې، حرکت یې وکړ چې سل دوه سوه متره په مځکه لاړه ، الوتکه بیر ته را ستنه سوه. د پیلوټ له کابینه داسې اعلان و شو:

ـ ټولو مسافرو ته خبر ورکول کیږي چې الوتکه تخنیکی ستونزه لري، مهرباني وکړی، بیرته د انتظار سالون ته لاړ شي. کله چې ستونزه لرې شوه ، بیا به تاسو ته خبر در کړل شي.

ددې اعلان سره سم په خاني او ملګری مړې خولې را ماتې شوې، یو بل ته یې په حیرانۍ حیرانۍ کتل. ، ټولې سورلۍ د الوتکۍ نه راښکته شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیرته د انتظار په سالون کې ځای په ځای شوې. خانی ډیر وارخطا وه خو جانان ډاډورکاوه چې ښایې ستونزه غټه نه وي ، امید دی الوتکه ژر د الوتنی له پاره چمتو شي.

یو ساعت تیر شو، دوه تیر شول، درې شول، څلور شول خو بیا هم د الوتکی د الوتنې څه درک نه لګیده. په خا نې عصبي شوک را غی بې اختیاره یې چغه کړه:

ـ د خدای له پاره ، دا تاسو په موږ څه ملنډې وهی ، اخیر څو مره انتظار ... زه نور دلته د کیناسو حوصله نه لرم ، بیلوټ څه شو ، ورته ووایی چې الوتکه چالان کړی، الو تکه...

د سالون یو تن مسول په لاسینه ، هغه حوصله مندی ته را وبللو او ډاډ یې ورکړ چې یو ساعت وروسته به الوتکه خامخا د الوتنی له پاره چمتو شي. همداسې وشول ، د پنځو ساعتونو له ځنډ وروسته الوتکه د هوایي ډګر څخه پورته شوه.

خو کله چې الوتکه د دوبۍ په هوایي ډګر کې په ځمکه کیناستله نو ورسره سم یو ا مبولانس اویو بس سرویس د الوتکی مخ ته ودریدل. نور مسافر بس ته وختل خو خانی او جانان په امبولانس کې روغتون ته ولیږدول شول.

خاني خپله ساه په لاره کې ورکړه خوجانان بې هوښه روغتون ته ورسول شو . د معدی د پرینمځلو وروسته هغه له مرګه وژغورل شو. خو کله چې په هوښ راغی ، دوه درې پولیس یې سر ته ولاړو.

د ډاکټر نه یې د پیښې رپورټ وغوښت. ډاکټر ورته خپل رپوټ داسې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هغه مړشوی شخص اودا ناروغ چې دلته لهموږ سره بستر دی دواړه ملګري وو ، هره یوه د الوتنی څخه د مخه ، ددیرشو په شاوخوا کې کپسولونه ، د ستوني له لارې معدې ته تیر کړي و و چې په هر کپسول کې په پوره اندازه (د هیروینو پوډر) ځای په ځای شوي و. هغوي په خپله محاسبه کې بریالي وو ځکه تر لنډې او ټاکلې مودې پورې یې د اغیزې مخنیوی په نظر کې نیول شوی و. د معلوماتو له مخې د هغوي احتیاطي تدابیر او محاسبه هغه وخت ګډه وډه شوه چې کله الوتکه دخپل وخت نه پنځه ساعته زیاته و ځنډیدله او بیا یې ورته هغه کپسولونه په مخ کې کیښودل کوم چې ډاکتر د جانان له معدې نه روغ را ایستلي وو .

د وینو څاڅکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مازدیگر مهال و ، مامورین نوي له دفترونو څخه راوتلي وو ، د چا په لاس کې تازه ترکاري ، د چاسره تازه میوه او د چا سره هم د ټوټو په کڅوړو کې چارک ، نیمن الوگان وو ، هرچا هیله لرله ژر خپل کور ته ځان ورسوي.

د کابل ښار دده افغانانو په سیمه کې ، د خیر خانې مینې په تم ځای کې شیبه په شیبه د خلکو گڼه گوڼه زیاتیده ، د ملي بسونو درک نه و. که کوم یو به را پیدا شو ، دومره بیروبار به پرې جوړ شو چې یوازې به زلمي او غښتلي کسان پورته شول خو ماشومان ، بوډاگان او ښځې به ټولې اریانې دریانې ولاړې وې.

شیبه په شیبه د خلکو گڼه گوڼه نوره هم زیاتیده. ناڅاپه د کابل د شاوخوا د پرتو غرونو تر شاه ، له ورایه د یو دروند غږ راپورته شو د سترگو په رپ کې دخیرخانې مېنې په تم ځای کې یې داسې کړنگ وکړ چې د چا خبره د غوږونو پردې یې څیرولې.

د راکټ د ډز سره سم د خیر خانې مېنې په تم ځای کې ولاړ کسان په ځمکه داسې سترې ولویدل لکه لوگرۍ چې په پټي کې غنم وریبي.

شیبه نه وه تیره چې د امبولانسونو غږ د کابل ښار فضا په سر وا خیسته. د څارندوی (پولیس) ټولي هم په ډکو ډکو موټرو کې سیمې ته راورسیدل ، سیمه یې تر خپلې ولکې لاندې راوستله. ښاریان هم د مرستې له پاره راورسیدل ، هر چا هڅه کوله چې مړي او ټپیان ژرترژره ، امبولانسونو ته پورته کړي . ویر او ماتم گډ وو. د ښځو او ماشومانو ژړا گانو ، د ټپیانو زگیرویو او دخلکو دویرې اوترهې غږونو د خیرخانې مینې په تم ځای کې سم دم قیامت جوړ کړی و. په دغسې زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوږنونکي ماتم کې ، يوې ښځې چې توره څادري يې اغوستې وه او د وينو ځاځکو ورپسې لاره جوړه کړې وه ، غوښتل يې په بيړه د خير خانې د موټرو له تم ځای نه ځان وباسي. د څارندويو يو تن پرې پام شو او په منډه يې ځان ورورساوه :

ـ خورې ودريږه ! نه ګورې وينې درنه روانې دي ، هله ژر شه ، امبولانس ته وخيژه چې روغتون ته دې ورسوو.

د تورې څادرۍ والا ښځې هيڅ غږ غوږ ونه کړ ، او په خپله لاره روانه شوه . د څارندوې کارکونکي د خپل ځنګ ملګري ته وويل:

ـ ماته ښکاري دا ښځه په توده کې ده او په ځان نه پوهيږي زه خو وايم وربه شم او په زور به يې مخه ونيسم.

ـ ښه خبره ده ، ورشه او مجبوره يې کړه چې امبولانس ته پورته شي.

څارندوې په چټکۍ څادري والا ښځې ته ځان ورورساوه ، تر مخ يې ودريده ، په لاسينه يې ورته وويل:

ـ خورې ! تاته وايم ! په ځان پوهيږې که نه ، وينې درنه څاځي وينې ! يو ځل ځان وګوره ، معلوميږي چې سخته ټپي شوې يې...

څادري والا ښځې ځان ته ښکته پورته وکتل او بيا يې په وار خطايې وويل:

ـ نه نه ، زه جوړه يم، له مخې مې لرې شه ، زه کورته ځان رسوم .

ـ معلوميږي چې ماغزه دې کار نه کوي، زه درته وايم چې له تانه وينې څاځي او ته وايې چې روغه يم...

خو څادري والاښځې بيا هم ټينګار کاوه او همدا يوه خبره يې تکراروله

ـمخې مې لرې شی ، زه جوړه يم هيڅ راباندې نه دي شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

.څارندوې فکر وکړ چې د ښځې ماغزه په رښتيا هم کار نه ورکوي. ژر يې ټوپک اوږې ته کړ او دواړه لاسو نه يې د ښځې تر مخ پراخ ونيول

ـ وايم نه شې تللی ، ته ټپي يې مجبوره يې چې امبولانس ته وخيژې او روغتون ته لاړه شې

خو د تورې څادرۍ والا ښځې بيا هم د څارندوې خبره ونه منله او د تيښتې هڅه يې پيل کړه.

څارندوې له مجبوريته هغه د لاس نه کلکه ونيوله او د ځان پسې يې کش کړه.

ښځې چغې او کوکې پيل کړې او څارندوې يې په دې تورن کړ چې هغه غواړي په زور يې روغتون ته بوځي.

له هرې خوا نه خلک پرې راټول شول ، ګڼه ګوڼه زياته شوه ، د ښځې او څارندوې تر منځ کش او ګير همغسې روان و چې نا څاپه د ښځې له لاسه يو شی په ځمکه ولويد .

څارندوې په بيړه هغه راپورته کړ ، ګوري چې د راکټ په چرو ديوې ښځې پرې شوی لاس د ی چې په مړوند يې د سروزربنګړي او په ګوتو يې د سروزرو ګوتې دي.

۱۳۶۲ل کال ـ کابل

وروستئ ليک

(c) ketabton.com: The Digital Library

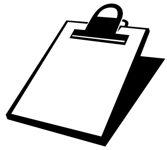

ملا صیب جمعې د مبارکې ورځې د لمانځه د اداکولو له پاره خپلو مقتدیانو ته د نیت ترلو هدایت ورکړ ، کلیوالو خپل صفونه برابرول چې نا څاپه له کومې خوا غږ شو:

ـ ملا صیب لږ صبر چې حاجي صیب کمال رارواڼ دی.

ملا صیب هم بې له ځنډه وویل:

ـ ښه ده ، ډیره ښه ده ، هلکانو ! حاجي صیب ته لاره ورکړې چې او ل صف ته راشي.

حاجي صیب راورسیده او دملا صیب تر شا په لومړي صف کې ودریده ، . لمونځ وشو ، خطبه هم وویل شوه او ملا صیب د دوعا په وروستۍ برخه کې داسې وویل:

:... الهي ! بندیان د بنده خلاص کړی ، قرضداران له قرضه ، ناروغانو ته شفا ورکړې اودهغوټولو دین اودنیا ښایسته کړې څوک چې ددین د خادمانو اود خدای (ج) دکور جومات خدمت ته لاس په نامه ولاړ وي .
الهي ته ددغسې کسانو ددې دنیا په مال او شتو کې برکت واچوې او په هغې دنیا کې یې جنت فردوس په نصیب کړې.

په جومات کې ناستو کسانو په لوړ غږ وویل : امین ، امین.. ! .

ملاصیب زیاته کړه:

...ورونو او عزیزانو ! پته دې پاتې نه وي چې حاجي صیب کمال خان زموږ او ستاسو په منځ کې هغه څوک دی چې دغسې نیک او دثواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارونه یې په ځان فرض ګڼلي ، همدا نن چې تاسو په دې جامع جومات کې په کوم ښکلي ، ښایسته او قیمتي فرش باندې د الله تعالی فرض ادا کوی دا هم حاجي صیب کمال له خپله جیبه اخیستي ، الله تعالی دې د حاجي صیب دین او دنیا دواړه ښکلې
کړي امین یا ربالعالمین !
ددوعا له خلاصیدو سره سم کلیوال له خپلو ځایونو پورته شول او یو یو له جومات نه ووت خو حاجي صیب لا په خپل ځای دروند ناست و اوتسپې یې اړولې. ټول کلیوال چې لاړل نو حاجي صیب کمال خان هم راپورته شو ، جیب ته یې لاس کړ او یو څوروپی یې د ملا صیب په لاس کې و ټومبلی. ملا صیب ست او سلا وکړه خو حاجي صیب په ځواب کې ورته وویل : غږ به نه کوې ملا صیب ، دا ستاسو په موږ حق دی ، ستا غاړه دې بنده وي ، که کوم شي ته دې اړتیا وه او په ما غږ و نه کړې.
ملا صیب د وښکیو په خندا کې بس همدا ویل:
سبحان الله ، ما شا الله !.الله دې دین او دنیا دواړه ښایسته کړه....
په کلی کې داسې دیره او حجره نه وه چې د جومات سره به د حاجی صیب د زیاتو مرستو او کومکونو په اړه تبصره نه کیدله ، چا به یو څه ویل او چا به بل څه ، ځنو خو به لا دا تبی هم په کې وکړ:
... اشنا پام دی شته !دین او دنیا دواړه د شنمنو خلکو ده. په دی دنیا هم خلک ورته لاس په نامه ولاړ وي او د هغې دنیا توښه خو د خپلو پیسو په مرسته برابروي ، خیرات دوي ورکوي ، زکات دوي ورکوي ، د خوار او غریب سره دوي کومک کوي ، د حج مبارک فریضه دوي ادا کوي.... بل به غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه وایې ! غریب خلک خو نه د دین شو او نه د سادین ، بس موږ به دوعا کوو چې الله اتعالی دې موږ خوشی په خوشې وبخښی.
حاجی صیب د عمر له پلوه پوخ سړی و . زیات وخت به یې په مسافری کې تیرولو خو چې به کلي ته را ستون شو نو بس د جومات په ملا او چړیا نو به اخترو. ځکه هغه ددوي ډیر زیات خیال ساته.کمال خان به تل د خپلو یارانواودوستانو په منځ کې دا خبره کوله چې د کلي له ملا به ځان ساتی هغه که د جومات د منبر له پاسه ثوک په ښه او دروند نامه یاد کړې نو بیا یې هیڅوک په سپک نامه نه شي یادولی.
دا ځل چې حاجی صیب کمال خان نوی له مسافرۍ نه را ستون شوی و نو د پخوا په شان یې بیا هم ملا صیب ته د شپې ډوډوۍ بلنه ورکړه . ملا صیب هم دهغه بلنه ومنله او د ما ښام د لمانځه نه وروسته د خپلو څو چړیانو سره یو ځای د حاجی صیب کورته ورغلل.
حاجی صیب د هغوی تو د هرکلی وکړ. په لړه شیبه کې په لوي او پراخه دستر خوان د خدای داسې نعمتونه کیښودل شول چې د چا خبره یوازی د مرغۍ پۍ به په کې نه و.
ملاصیب او ورسره چړیانو یې یو بل ته په وښکیو کې مسکي شول او په اشارو اشارو کې یې یو یل ته دا اشاره ورسوله چې نورنو ورته مه ګوری. د ډوډۍ په خوړلو پیل وشو ، د یو څو نمړیو نه وروسته د ملا صیب پام شو چې حاجی صیب کمال خان هلته لرې ناست دی . ملا صیب په حیرانۍ ورنه وپوښتل:
ـ حاجی صیب ته ولې ډوډۍنه خورې ؟ په ګډه د ډوډۍ خوراک ثواب لری، راځی له دې ثوابه ځان مه محروموی.
حاجي صیب چې تسپې اړولې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملاصیب نن عذر لرم او هغه دا چې زه پرهیزیم ، کنه تاسو می کله یوازې پرېښودی .ملا په حیرانۍ پوښتنه وکړه:

خیریت خو به وي حاجی صیب ، څه تکلیف لری؟

حاجی صیب سوړ ا سویلی و ویست او بیا یې وویل:

ـ ملا صیب ! بس دوعا ګانې راته کوې، تکلیف مې ډیر خطر ناک دی ، ډاکترانو راته ویلی چې په معده کې مې ((رسولۍ)) دي او هغه باید عملیات شی . سبا ته په خیر سره هندوستان ته د سفر نیت لرم که د خدای رضاوه .بس هلته به علاج کوم . ملا صیب په دغسې وختونو کې مې یوازې ستاسو دوعاګانی په کار دي اوبس .

ملا صیب چې ډوډي خوړله په ډکه خوله یې لومړی خپله خواشیني او بیا خپله همدردي داسې وښودله:

ـ حاجي صیب ! زموږ په وس غیر له دوعا ګا نو نه نور څه پوره دي ؟ ته هیڅ غم مه کوه. که د خدای رضا وه موږ به سبا ستاسو د شفا اوښه صحت یابۍ په حق کې د قران شریف یوختم وکړو او بیا یې خپلو چړیانو ته مخ کړ: هلکانو ! وامو وریدل ؟ سبا چې ورک نه شی ... چړیانو هم د تایید سرورنه وخوځول.

د تګ په وخت کې حاجی صیب ورو جیب ته لاس کړ او د پیسو یو بنډل یې د ملا صیب په جیب کې کیښود او زیاته یې کړه: ملاصیب ! دا به درسره واخلې، کله چې مو سبا ختم شریف سرته ورساوه نودا یو څه پیسې به ، زما له خوا په دې چړیانو خیرات وویشې او چې څومره پاتې شوې هغه به دجومات د اړتیاو له پاره د ځان سره وساتې. ملاصیب چې په خپل جیب کې په پیسو لاس واهه وویل:

ـ ماشاالله ! ډیره ښه ده ، څنګه چې ستا رضا وي همغسې به وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ورځ حاجی صیب د هندوستان په لور روان شو او ملا صیب د وعدې سره سم په خپل جومات کې د قران شریف ختم ادا ، او د حاجي صیب د روغتیا په حق کې یې ښې ډیرې دوعاګانې وکړې.
حاجی صیب پوره یوه میاشت په هندوستان کې تیره کړه کله چې بیرته ته راستون شو، نو ډلی ډلی کلیوال یې پوښتنې ته ور تلل او هر چا به ورنه دا پوښتنه کوله چې حاجي صیب عملیات مو څنګه تیر شول ؟
حاجی صیب به په ځواب کې بس همدا یوه خبره کوله:
ـ دا خو ستا سو د دوعاګانو برکت و ، عملیاتو ته اړتیا پیدا نه شوه، ناروغي مې د خدای تعالی (ج) په فضل او کرم د دارو په وسیله جوړه شوه. ....
شپې او ورځی تیریدې د حاجی صیب شتمني له یوی ورځې نه بلې ته زیاتیدله. زامن یې په کلی کې لکه شهزاده ګان داسی ګرځیدل. په ودونو او ښادیو کې به دحاجي صیب لورانودومره ګا ڼې په ځان رااچولې وې چې د کلي نجونو به له حسده ورته کتلی نه شول.. یوې نیمې خو به لا ویل :
... خورې ! په نوم واده مې د حاجی صیب د لورانو له لاسه بد ایسي دهغو ګاڼو ته چې ګورو موږ ته خپل ځان ډیر سپک ښکاري.
د ورځو نه یو ورځ حاجي صیب بیا د سفر نیت وکړ.دا خبره یې لومړی د کلی د ملاصیب سره شریکه کړه او هغه ته یې داسې وویل: ملاصیب ! ما خو د عمرې شریفی د ادا کولو نیت کړی. که څه شی ته ضرورت لری، همدا اوس یې راته ووایه، بیا دې ګوره ګیله نه منم.
ملاصیب مسکی شو او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ حاجي صيب څومره بختور سړی يې ، ډير پاک ځای ته روان يې ، الله تعالی دې زموږ هم نصيب په کې و کړي ، نور څه می نه دی په کار، بس يو ښايسته جيبي شو بيني ساعت به راته راوړې. هغه په دې ښه دی چې کله زه سهار وختي د اذان او لمانځه لپاره پاځيږم، نو هغه وخت تياره وي او په دغسې وختونو کې شوبيني ساعتونه ډير ښه کار کوي. حاجی صيب په پوره ډاډ ورته وويل:

ملا صيب ! بې غمه اوسه ، ساعت ساده خبره ده او بيا يې ورنه غاړه په غاړه ښه تو ده مخه ښه وا خيستله.

. حاجی صيب دوه درې مياشتی په سعو دی عربستان کې وځنډيده ، د کورنۍ سره يې ډيره زياته انديښنه وه. ملاصيب به يې هم کله نا کله له زا منو څخه پوښتنه کوله چې پلار مو راغلی که نه؟ خو هغوی به هر ځل ورته د نه ځواب ورکاوه.

د ورځو نه يوه ورځ د مازيگر لمانځه نه وروسته ټول کليوال د ملا صيب په گډون د جومات د پيتاوی غاړې ته ناست وو. په دې وخت کې يو نابلده سړی راغی او د سلام نه وروسته يې د جيب نه يو کاغذ را وويست او ويې ويل:

ـ زه څو ورځې د مخه د سعودي عربستان نه راغلی يم. او ستا سو د يوه کليوال ليک مې راوړی. نوم يې حاجی صيب کمال خان دی. هيله ده چې دا د هغه کورنۍ ته ورسوی.

په ناستو کسانو کې د حاجی صيب مشر زوی هم ناست و، په بيړه او خوشالۍ يې د هغه نه ليک واخيست. ژر يې پرانيست چې يو دوه کرښې يې ولوستلی ناڅاپه يې له خولې نه يوه کړيکه ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیوال ټول حیران شول. د حاجی صیب زوی نه یې د علت پوښتنه وکړه، خو هغه په داسی حال کې چې په چیغو چیغو یې ژړل، هیچا ته یې ځواب ورنه کړ او نیغ یې د خپل کور مخه ونیوله. کلیوالو یو بل ته حیران حیران وکتل او هیڅوک نه پوهیدل چې په حاجی صیب به څه راغلی وي؟

د ناستو کسانو څخه یو تن د لیک را وړونکی څخه پوښتنه وکړه: وروره خیریت خو به و ، په لیک کې حاچي صیب څه لیکلي و، چې زوي یې دومره وار خطا شو ؟

لیک را وړونکی وویل: حاجی صیب کمال خان په عربستان کې د (پوډرو) په قا چاق کې نیول شوی ، د عربستان حکومت وربانديې د مرګ سزا خیژولې، کیدای شي یا یې اعدام کړي وي او یا به یې په نن سبا کې اعداموي. په لیک کې یې خپلې کورنۍ ته خبر ورکړای چې نور نود هغه د راستنیدو په تمه نه شي .

ناست خلک ټول هک پک پاتې شول ، یو بل ته یې حیرا حیران کتل او د هیچا له خولې نه سپوږ نه خوت. خو .ملاصیب دا سکون مات کړ. په داسې حال کې چې دواړه لاسونه یې اسمان ته نیولی و . وویل:

ـ توبه خدایه توبه ! لویه خدایه ! ستا ځنې بندګان څومره ریاکاره دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنفکشن

د شين ځنګل په ټاپو کې

د ډاکټر لمر به سپينه چپنه تل په غاړه وه ، سپينو اوږدو ويښتانو يې غوړوونه پټ کړي وو .خبرې يې کمې او فکر يې زيات کاوه .

خپلې لوړې زده کړې د فارمسي (دارو جوړونې) په څانګه کې پای ته رسولې وې.د نړۍ په بيلابيلو پرمختللو صنعتي هيوادونو کې يې ډيرکلونه کارکړی و او په سترو علمی سيمنارونو کې يې هم څو څو واره برخه اخيستی وه. د پوره علمی صلاحيت او تجربې خاوند و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکتر لمر په زړه کې د کلونو کلونو را په دیخوا یوه ستره ارزو اوسیده او دهغې دلاس ته راوړنې له پاره یې، د خپل ژوند پاتې برخه دسمندرونواخوا د شین ځنګل په ټاپو کې غوره وبلله.

هغه جونګړه د شین تاپوپه ځنګل کې دیوې وړې غونډۍ په سر اباده وه سهار به چې له خپلې جونګړې راووت نو ترماښامه به د شین ځنګل په غرو او رغونو کې د دارویي بوټو په راټولولو اخته و. د شپې له خوابه یې هغه بوټي د خپلې جونګړې په کوچنۍ لابراتوار کې د ازموینې لاندې نیول. هره ورځ او هره شپه یې همدا مشغولا وه.

د شین ځنګل د ټاپو اوسیدونکو به ډاکټر لمر، د ډاکټر لیونی په نامه یا داوه. ځکه دهغه ټول کړه وړه د ټاپو د اوسیدونکو له پاره نا اشنا او د حیرانی نه ډک وو.

نن چې شپه له نیمایی اوختې وه ، ناڅاپه د ډاکټر لمر په جونګړه کې کله د خندا او کله هم د ژړا انګولا وې پورته شوې.

ګاونډیانو سخت وارخطا شول ، په بیړه یې ځانونه وررورسول...

. ګوری چې ډاکټر لمر په کوټه کې یوه مړه ښکته پورته ګرځي او ډاکټر لمر هم کله ورته وژاړي او کله ورته داسې خاندی چې ته به وایې د دنیا تر ټولو قیمتی شی یې په لاس راوړی دی.

ګاونډیان ورته هک پک پاتې شول ،له یوی ښی شیبی ننداری وروسته ، یوه ګاونډي ورنه پوښتنه وکړه:

ـ ډاکټر لمر ! څه خبره ده چې په توره شپه مو د شین ځنګل د ټاپو اوسیدونکي په خپله ژړا او خندا د حیرت سره مخامخ کړي دي ؟

ډاکټر لمر په خپلې خوشحالې کې دومره ډوب وچې د هغه خبره یې نه اوریده ،یوازې یې همدا خبره تکراروله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه بریالی شوم، زه کامیاب شوم.....

اوکله نا کله به یې بیا ، په لوړ اواز چغې کړې

ـ راشی ! راشی !هلی !هلی !دا ځوانه مړه وګوری !دا پرون داسې نه وه ، زړه بوډۍ وه، په لاره نه شوه تللی، خو اوس دادی ځوانه ده، مستې کوي، ټوپونه وهی........

ګاونډیانو به یو بل ته په تعجب وکتل ، نه پوهیدل چې ډاکټر لمر څه وایي.... ټول د خپلو کورونو په لور روان شول. په تلو تلو کې به ، یو بل داخبره هم کوله ډاکټر لمر پخوا لږ لیونی و خو اوس لکه چې پوره لیونی شوی. خدای دې پرې ورحمیږی.

سبا چې د لمر ځیړې د شین ځنګل د ټاپو په هسکو او دنګو ونو، خپلی وزرې وغوړولی نوډاکټر لمر هم له خپلې جونګړې راووتلو ، خو نن ډاکټر لمر هغه پرونی بوډا ډاکټر لمرنه و، هغه اوس پوره ځوارلس کلن ځوان و ، اوږده تور وېښته او ښایسته ځوانی وه....

خلک ورته هک پک پاتی وو اوپه حیرانی یي ، له هغه نه د خپلې د ځوانۍ د راز پوښتنه وکړه. ډاکټر لمر په خوښی ورته وویل:

ـ ډیر کلونه په همدې بوخت وم چې یو ډول داسی دارو جوړ کړم چې هغه د انسان دزړښت دوره بیرته په ځوانی بدله کړی او له نیکه مرغه دادی پرونی اوویاکلن زړو بوډا ډاکټر لمر اوس تاسو ځوارلس کلن ډاکټر په څیره کې ګوری..

د ډاکټر لمر د بیا ځوانۍ د دارودکشف خبرونه په ټوله نړۍ کې خپاره شول. څو ورځې نه وې تیرې چې د شین ځنګل د ټاپو فضا د نړی د سترو پانګوالو په هلیکوپترو ډکه شوه. هر چا د خپل ځان سره په بوجیو بوجیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسی راوړی وی او هر چا غوښتل چې د پیسو په بدل کې د ډاکټر لمرنه د ځوانۍ دارو واخلی.
خو ډاکټر لمر د نغدو پیسو له اخیستلو نه انکار وکړ. هغه ټولو پانکوالو ته وویل:
ـ دځوانۍ دارو دهمدې شین ځنګل د وروسته پاتې ټاپو ملکیت دی هرچا چې ددې ټاپو په ابادۍ کې برخه واخیسته نو هغه ته به د ځوانۍ دارو ورکول کیږي...
ډاکټرلمر دشین ځنګل ټاپو په څلورو برخو شمال، جنوب، لویدزاوختیز وویشه او هره برخه یې څو پانګوالو ته وسپارله ، او دا شرط یی ورباندی کیښود هر چا چې خپله ورسپارل شوی برخه د بشری ژوند د ټولو ضروری اړتیاوله مخي ښه جوړه کړه، نو هغه به د ځوانی دارو د ځان سره وړي.
پانګوال بیرته ستانه شول او دا ځل یې د نغدو پیسو په ځای د ځان سره د ساختماني چارو ماشینونه راوړل.
څو ورځې نه وې تیرې چې د شین ځنګل په ټاپو کې هری خواته د بلدوزرواو ټراکټورونو غرهار ځمکه او اسمان په سر واخیست.
چا سرکونه جوړول ، چا کورونه ، چا د اوبو بندونه او چا هم د بریښنا مزی غځول. په لنډه موده کې د شین ځنګل وروسته پاتی ټاپو په داسی یو پرمختللی او مډرن ټاپو بدل شو چې ثانی یې د نړۍ پر مخ نه لیدل کیده.او ددې کار په بدل کې د نړۍ ډیر زاړه پانګوال هم په ځوانانو بدل شول.کله چې د نړی پرمخ دغریبو خلکو غوږونو ته د اوازه ورسیده نو ډیر ناهیلي او اندیښمن شول ، ځکه هغوي دومره څه نه لرل چې د ځوانۍ دارو پرې واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نا امیدۍ په فضا کې د پانګوالۍ له پاره هلی ځلی تندې شوی ، د مدني قانون ځای د ځنګل قانون ونیو ، زورورو د کمزور و په شتمنیو بریدونه پیل کړل ، هرې خوا د جګړی اورونه بل شول ، د کمزورو وینې وبهیدلی او زورور نور هم شتمن شول.
ډاکټر لمر چې ددې ستر بشري ناورین څخه خبر شو ، په خپل کړي خدمت ډیر زیات خواشینی شو ، په بیړه یې د شین ځنګل له ټاپو څخه ځان ورک کړ . اوس ستر ستر پانګوال چې په بیلابیلو ناروا لارو یې سترې پانګې لاس ته راوړي ، هره ورځ دهغه په لټون پسې ستړي ستومانه ګرځي خو ډاکټر لمر داسی غیب شوی چې نه یې مړی شته او نه یې ژوندی چاته معلوم دی.
د ډاکټر لمر لابراتوار څو څو ځلی د دارو جوړولو د سترو کمپنیو له خوا ولټول شو خودهغو دارو نسخه په لاس راوړی خو ډاکټر لمر هغه نسخه په خپلو مغزو کې د ځان سره وړې ده.

10-01-2006 پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

طتزي کیسه

انصاف

- اور دې په داسې کور شي ، پیسې شته خو هیڅ په کې نه شته...

ما له ویرې غږ نه کاوه خو په زړه کې مې ګرځیدل ، هرو مرو څه پیښه شوی چې مور مې دومره په غو سه ښکاري. په دې وخت کې مې پلار له بهر نه راغی او چې زما دمور خلق تنګي یې ولیده نو په حیرانۍ یې وپوښتل :

ــ ښځی ! بیا څه ټکه رالویدلې چې ځمکه ځای نه درکوي ؟

مور مې په داسی حال کې چې اعصاب یې ډیر نارامه و وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسړیه ! ستا له بې پروایې نه مې زړه خولې ته راغلی، په کو ر کې نه چای شته، نه بوره، نه مالګه او نه غوړي ، .حیران یم چې بیګاه ته څه زاراو ګنډیر پا خه کړم. کور نه دی، سم دم د مړو هدیره...

پلار مې مسکی شو او ویې وویل:

ـ خیر دې نن یو څه ګذاره وکړه ، په دفتر کې مې ډ ر زیات کارونه وو که د خدای رضا وه سبا به هر څه درته راوړم.

مور مې په غوسه وویل :

ـ ستا یوه ورځ نه ده ، ټول عمر دې په همدې بانو تیر کړ.

پلار مې ورغبرګه کړه : ښځې پخپله پوهیږې یوزرې سړی یم چې یو کارته مخه کړم بل رانه پاتې وي.

په دې خبره مې مور نوره هم په قهرشوه :

ـ یو وزری په څه یې...؟ زلمی زوی دی په کور کې ناست دی چې ته وزګار نه یې زوي ته پیسی ورکړه چې هغه له بازاره سودا راوړي. پلار مې مسکی شو او ویې ویل:

ـ ملامته نه یې د کور ښځه یې بازار دې لیدلی نه دی ، په بازارکې داسې سفید پوشه کسان ګرځي را ګرځي چې ته به فکر کوې کومه ملا یکه له اسمان نه را ښکته شوې خو چې اصلیت یې راو سپړې له هغه نه به لوي غل په دنیا نه وي. زوي خو مې یوازې ښونځي ته تللی راغلی ، د بازاري خلکو له چالاکۍ سره نا بلد ه دی ، که په سودا پسې یې ولیږم ، سودا څه چې وایم غټ پټ زوي به رانه په بډه ووهي

په مور مې دا خبره نوره هم بده ولګیده:

ـچې دومره اعتبار ور باندې نه لرې نو بیا ورشه بنګړی ورته راوړه او د لور غوندې یې په کور کې کښینوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور دا خبره په ما هم د ټوپک له ډزنه بده ولګیده، یو ځل مې د مور سترګو ته وکتل او بیا مې د پلار سترګو ته ، خو له ویرې نه مې سپوږ هم ونه کړې. پلار زما په خپګان پوه شو. په خندا یې وویل.
ـ ښځې په زوي مې ملا متیا مه اچوه. پسات ټول په بازار کې دی، پرېږده یې چې اوس خپل سبقونه ووایي ، د کور کارونه به بیا وروسته کوي. خو مور مې دا خبره نه منله ویل یې :
ـ هر څه چې کیږي ودې شي. خوزما زوی باید هرو مرو د بازار سره بلد شي ، ځکه تر څو پورې به د دنیا له ښو او بدو نا خبره وي او بله دا چې ستا به هم لاس ور باند ې سپک وي.
پلار مې د یو څه سوچ نه وروسته وویل:
ـ سمه ده ، چې ته وایې نودا به ستا ومنم. سبا د جمعې ورځ ده ، ښونځی رخصت دی ، پیسې به ورکړې او سودا به راوړي.
د پلار په دې خبره زه هم خوشاله شوم او ځان ته مې د سړیتوبه تمه پیدا شوه. مور مې سهار وختی له درانه خوبه پاڅولم. په جیب کې یې د پیسو سره یو ځای د سودا لست هم راته وسپاره او د تګ په وخت کې یوازې دومره وویل:
ـ زویه ! بیګاه خو دې د پلار خبرې واوریدې ، ډیر پام به کوې چې څوک دې تیر نه باسي.
ما ورته وویل:
ـ ډاډه اوسه مورې ! دومره نو ساده نه یم ، په ښوونځي کې سبق وایم ، په کتابونو کې مې ډیر څه لوستي ، په هر څه ښه پوهیږم.
په دې خبره مې ، مورنوره هم ډاډه شوه او د شاباسي سره سره یې په ټنډه هم ښکل کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کور له بازاره يو څه لرې و ځکه مو ږ د ښار په يو کنج کې اوسيدلو. چې روان شوم نو په ټوله لاره مې همدا انديښنه مخې ته ولاړه وه ، هسې نه چې څوک مې تير نه باسي !
په همدې انديښنو او سوچونو کې بازار ته ورسيدم . شا وخوا مې ترورترور کتل ، نا څاپه مې د يوه دوکان په لو حه سترګې ولګيدې ((انصاف چاى پلورنځى)) ، د انصاف د کلمې په ليدلو مې په زړه کې خوشالي په ټوپونو شوه . ځکه ما د ښونځي په کتا بونوکې د انصاف په هکله ډيرې کيسې لوستې وې او هم مې په جو مات کې د ملا صيب نه دا خبره ډيره اوريدلې وه چې انصاف ښه شى دى ، د با انصافه سړي په شتو کې برکت وي او بې انصافه بنيادم په دنيا کې خلکو ته مخ تورن او په اخيرت کې د الهي د سترو عذابونو سره مخ وي ......
بس نو په زړه کې مې سمد لاسه دا متل وګرځيده (ما موته ، بيا دې موته)، دومره لويه لوحه يې چې ليکلې ، خامخا د انصاف خاوند دى او چې د انصاف خاوندوى نو ما به هم نه تير باسي .
په ډاډه زړه د دوکان مخې ته ودريدم او بې له دينه چې د بيې په اړه ورسره خبرې وکړم چاى مې ورنه وتللو او پيسې مې ور کړې. څو قدمه چې وړاندې لاړم، بيا مې په بله لوحه سترګى ولګيدى ليکل شوى و: ((انصاف خوراکه پلورنځى)) نور هم خوشاله شوم او له هغه نه مې هم غوړي، بوره، مالګه او داسې نور خوراکې شيان واخيستل او بې له دينه چې چنې ورسره ووهم پيسې مې ورکړي.
ټوله سودا مې په يوه بوجې کې واچوله. څوقدمه چې د مخکې لاړم، پام مې شو چې ليکلى يې و. ((انصاف در ملتون)) ، (انصاف سلماني) ، (انصاف کلينيک) ...... خو شاله شوم او د ځان سره مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه پوهیږم دا خلک ولې وايي چې په ښار کې انصاف نه شته ، دلته خو په هر څه انصاف لیکل شوي

په همدې چرتونو کې ډوب وم چې غرمه را ورسیده. زه هم ښه وږی شوم . د غرمې ډوډۍ مې په ((انصاف رستوارنت)) کې وخوړله. له ډوډوۍ نه وروسته مې یو څه سو دا نوره هم واخیستله ، وړل یې راته ګران شول. سترګې مې په لاسي کراچیو ولګیدې. د ټولو په منځ کې مې په هغې کراچۍ لاس کیښود چې مخامخ یې په سره رنګ په ګډووډو تورو لیکل شوی و ((انصاف کراچی)) !

سودا مې په همدې کراچۍ کې با ر کړه. هغه مخکې او زه وریسی شوم. تیاره ماښام ستړی ستومانه دکور په دروازه ور ننوتم. مور له ورایه راباندې غږ کړ:

ـ زویه ! څنګه دې دومره ناوخته کړ ، خیریت خو به و ؟

ـ هو موری !خیریت و خو هسې هلته...

پلار مې وویل:

ـ ته نورې خبرې پریږده دا ووایه چې سودا دې راوړه که نه ؟

ـ هو هو.... هلته... هلته بهر ...هلته بهر په انګړ کې ایښې ده

پلار سره مې د هر څه نه زیات دسوداد قیمتونو اندیښنه وه زما په وارخطایې او بنده بنده ژبه پوه نه شو . ژر یې رانه و پوښتل:

ـ ووایه زویه !غوړي دې په څو واخیستل ، بوره دې په څو واخیستله...... ؟.

ما یې ژر خبره ونیوله او د سودا بشپړ لست مې د هغه په مخ کې کیښود. پلار چې مې په لست کې دسودا قیمتونو ته ښه ځیر شو ، نا څا په یې سر ته ټک ور کړ، مو ر مې په حیرانۍ ورنه پوښتنه وکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ سړیه ! څه خبره ده؟

پلار مې وویل:

ــ تباه شوی یم. د لسو روپیو شی یې په پنځلس او د پنځلسو یې ، په شل ور باندې خرڅ کړي ، نه مې درته ویل چې دا خلک بې انصافه دي ، هلک به سودا پسې نه لیږو خو تا خپله کوله او زما دې نه منله

ما په بیړه د پلار خبره غو څه کړه:

ــ نه نه پلاره ! دا درسره نه منم. ځکه ما ټوله سودا په داسی دکانونو کې اخیستې چې په سر یې په غټو تورو ((انصاف)) لیکل شوی و.

پلار مې وویل:

ــ زویه ! په همدې کې تیر وتلی یې. هر هغه څوک چې څه نه لري، د همغه شي یادونه ډیره کوي.

د دې خبرې سره سم ما ته هم خپل یو همصنفی رایاد شو. هغه به د ښونځي په ازموینه کې تل په واسطو او نقل بریالی کیده خو چې بهر به د خلکو سره مخامخ شو نو بیا به یې د خپلې پوهې او لیاقت خبرې کولې. د بلې خوا زموږ د ټولګی او لمبر بیا ډیر زیات تکړه و خو هغه به هیڅکله دا خبره نه کوله چې زه تکړه یم.

د پلار خبره را ته د کاڼی کرښه ښکاره شوه. زړه نا زړه مې ورته وویل:

ــ پلاره ! ستا خبره سمه ده ، له ما نه هم ټوله سودا د هغې کراچې خاوندو تښتوله چې په ټنده یې به لویو تورو لیکل شوی و ((انصاف کراچۍ))

ځکه خو تش لاس کورته راغلی یم

مور چې مې دا خبره واوریده نو په ژړغونی غږ یې وویل:

ــ زویه ! سر مې د خریلو دی چې ته مې په سودا پسې ښار ته لیږلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

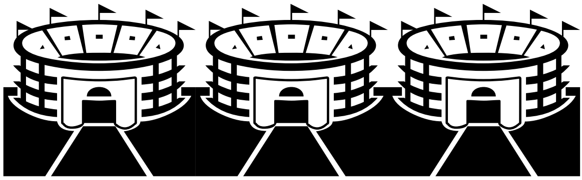

زاړه دښمنان ، نوي دوستان

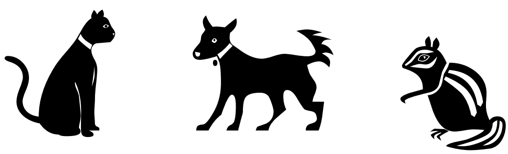

ونه و په پخوا زمانو کې یوه کلیوال ښې ډیرې چرګانې ساتلی وې. چرګو به هره ورځ هګۍ اچولې او کلیوال به خرخولې له دې لارې یې ښې ډیرې پیسې لاس ته راوړې.

د شپو نه یوه شپه ناڅاپه د چرګانو د ټیغ، ټیغ غږونه پورته شول. کلیوال په وارخطایې له خوبه را پاڅیده او په بیړه یې د چرګانو دساتنې ځای ته ځان ورساوه .له ورایه یې ولیدل چې ګیدړ یوه غټه پټه چرګه په خوله کې نیولې او په شنه منډه یې د ځان سره یوړله..

کلیوال زیات اندیښمن شو او له ډیرې اندښنی نه یې تر سهاره خوب ونه کړ. په همدې فکرونو کې ډوب و چې څنګه خپل چرګان په راتلونکی وخت کې د ګیدړ له شره وساتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يو څه چروتونو او فکرونو وروسته يې داغوره وبلله چې د ګيدړ دښمن سپی دی ، ښه به وي چې د يو دښمن له پاره بل دښمن پيدا کړی.
په همدي هيله سهار له کوره ووتلو ، ماښام چې کورته راتلو نو يو ښه هډور کوچيانی سپی يې د ځان سره راوستلو.
ګيدړ نيمه شپه بيا دکليوال کور ته راغی. خو دا ځل يې له ورايه د سپی غپا تر غوږ شوه. چرت يې خراب شو. ځای په ځای ودريد ه او دخپلو نويو چالونو په لټه کې شو.
د يو څه فکر وروسته يې يو چل وموند ، د کليوال د کلا مخ ته يې ځان نږدې کړ. په سپی چې د ګيدړ بوي ولګيد نوپه غپا غپا يې ټول کور په سر واخيست.
کليوال چې د خپل سپي غپا واوريده ،زيات خوشاله شو اوپه دې ډاډه شو چې نور نو د ګيدړ له شره بيغمه شوی دی .په همدې هيله په درانه خوب ويده شو .
ګيدړ خو هم په هوښياری او چلاکۍ کې نوم لری. ، کله به دکلا يوه ديوال ته ه اوکله به دکلا بل ديوال ته ودريد. ټوله شپه يې سپی په منډو رامنډو او غپا دومره ستړی کړ چې نور نو دخوځيدو نه و.
ګيدړ د يو لنډې شيبې له پاره ځان دکلا نه ليرې کړ. سپي ډاډه شو چې ګيدړ تللی نوځکه په درانه خوب ويده شو.
ګيدړ همدغه شيبه غنميت وګڼله ، غلی غلی د کلا ددروازې د ايراو له لارې يو ځل بيا د کليوال کورته ننوت اوخپل ښکار يې په يو ترنګ کې دځان سره يوور.
کليوال چې سهار را پاڅيد ګوری سپی يې ويده اوپه چرګانو کې يې يوه بله چرګه هم نشته. فکر يې ډير خراب شو او دچارې په لټه کې شو. دلږفکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې نیت وکړ ښه به داوی چې کور ته یوه پیشو هم راوړی.ځکه سپی او پیشو په خپلو کی زړه دښمنی لری. هغوي به ټوله شپه یو په بل پسې منډې رامنډې وهي ، د همدې دښمنی له برکته به سپی خوب نه کوي او دده کور به د کیدړ له شره خلاص وي

ماښام یې ښه غټه توره پیشو کور ته راوړه. سپی چې پیشو ولیده نو سمدلاسه یې ورته په غپا شروع وکړه. پیشو هم خپله دښمنی دمیو ، میو.. په غړ. ورغبرګه کړه. دواړو ټوله شپه په ویښه تیره کړه. سپی به په پیشو پسې منډی وهلی او پیشو به کله د کلا په یوه سر او کله به بل سر له ورایه ورته د میو میو... غږونه کول.

ګیدړ چې د کلا نه دباندې د سپی او پیشو غږونه واوریدل پوه شوه چې نن څه په لاس نه ورځی. نو ځوړند سر د ځنګل په لور روان شو. خو په زړه کې ډاډه و چې په یوه کور کې ددوو دښمنانو ګذاره نه کیږی . مجبوره دی یو به کور خوشی کوی. خو پیشو او سپی دواړو ته کلیوال هره ورځ ښې غوړې. زیړې ورکولی نو ځکه یوه هم د کور خوشې کولو ته زړه نه ښه کولو. څو شپې او ورځې یې همداسی په دښمنې کې تیری کړی.

د شپو نه یوه شپه پیشو د کلا د سر نه سپی ته ورغږ کړ:

ـ خوشې ځان مه ستړی کوه ، هیڅ وخت به ته خپل غاښونه په ما تاوده نه کړی، راځه چې په زړی دښمنې خاوری وا ړو او یو بل ته د دوستۍ لاسونه ورکړو. ، په دښمنۍ کې نه ستا ګټه شته او نه زما .

سپی چې د پیشو دا خبره واوریده نو یو څه په فکر کې ډوب شو . ځکه هغه هم د ډیرو منډو رامنډو او غپا له لاسه نور ستړی شوی و.

ـ پیشو ته یې وویل ستا وړاندیز ماته منظور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

دواړو یو بل ته د دوستۍ لاسونه ورکړل او بیا لاړل په خپلو ځایونو کې په ارام خوب ویده شول. ګیدړ چې د کلیوال په کور کې ښه ډیر چرګان لیدلي و. ، زړه یې نه صبریده . نن شپه یې بیاهم د کلیوال کلا ته ځان راوساوه. یوه ښه شیبه یې غوږ ونیو. پوه شو چې په کور کې کراري ده. په ارام زړه کور ته ورننوت او بیا یې هم خپل ښکار تر لاسه کړ.

کلیوال چې سهار را پاڅید ګوري پیشو او سپی دواړه بیغمه ویده دي. د خپلو چرګانو په شمیر لو یې پیل وکړ، پوه شو چې بیا یې هم یوه چرګه ګیدړ وړې ده. د غوسې نه تک سورواوښت. او نیت یې وکړ سپی او پیشو دواړه له کوره وشړي. خو دلږ فکر وروسته یې تصمیم بدل شواو پریکړه یې وکړه چې له یوه نه دوه او له دوو نه درې دښمان ښه وي

ټوله ورځ یې دموږ کانو د سوړو په لټولو پسې تیره کړه. ماښام چې کورته راتللو نو یو ښه غټ موږک یې هم دځان سره راوړ. پیشو چې په موږک سترګې ولګیدې نو د خوشحالی نه یې په میو میو ورته سترې مه شې وویل. موږک هم په ځونګ ځونګ کې داسې ځواب ورکړ:

پیشو ګلې ! زماخوراک دومره ساده نه دی. خوشې به ځان نه ستړی کوې. پیشو ته چې د سپی او خپلې دښمنې نتیجه معلومه وه. موږک ته یې د هم دوستۍ لاس وغزاوه . موږک هم ورسره ومنله او دواړه یو ځای سپي ته ورغلل او د خپلې دوستۍ نه یې هغه هم خبر کړ. سپی ورته وویل:

ستاسو دوستي ماته منظوره ده ، که غواړی چې موږ او تا سو دریواړه په دې کور یو ځای واوسوواوښه غوږ زیږ خوارکونه وخورو نو ښه به داوی چې د ګیدړ د راتلو مخه په ګډه ونیسو ، ځکه د کور خاوند موږ د همدې کار له پاره ساتلي یو . پیشو ورته وویل: زه خو بې منم خو ښه دموږک ده. چې هغه یې منی او کنه؟ موږک ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ تاسو دواړه له ما مشران یاستې چې ستاسو خوښه وي. زما هم خوښه ده دریواړو یو بل ته د دوستۍ لاسونه ورکړل او هر یوه به په خپل وار د شپې له خوا پیره کوله. کله چې به ګیدړ کورته را نږدې شو او د پیرې وار به د پیشو یا موږک و، نو ژر به یې سپی راویښ کړ او ګیدړ به یې په راغلي لار بیرته وځغلاوه.

شپې او ورځې تیریدې: کلیوال له دریواړو نه ډیر زیات خوشحاله و او هره ورځ به یې دریواړو ته ښه رنګا رنګ خواړه ورکول. خودبلې خوا ګیدړ هم په کرار نه و ناست، شپه او ورځ یې د نویو چالونو په لټه سبا کول.

دورځو نه یوه ورځ د ځنګل پاچا زمري ته ورغی او د خوشامندونه په ډکه خوله یې ورته وویل:

ـ ای د ځنګل پاچا! ستا له پاره مې یو ډیر ښه ښکار لیدلی دی. داسې خوږه غوښه یې ده چې تا به په ټول عمر څکلې هم نه وي.

زمري په خوښۍ ورته وویل:

- ستا غوندې هوښیار اشنا نه مې، دهمداسې یوه زیرې تمه لرله. ځکه چې د ځنګله دځناور د غوښو نه مې زړه تور شوی، نن باید داسې غوښه وخورم. چې په ټول عمر مې نه وي خوړلې.

ګیدړ ورته وویل:

- نو بیا خو په ما پسې راځه!

ګیدړ مخکې او زمری ورپسې شو. پخه نیمه شپه د کلیوال د کلا مخ ته ورسیدل.

ګیدړ زمري ته مخ وروا ړولو او ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ای دځنګل پاچا ! ښه به داوی تر سهاره صبر وکړو څو زموږ ښکار له کوره راووځی

زمري د تایید سر ورته وخوځاوه او بیا یې زیاته کړه:

ـ تر سهاره خو ډیر وخت دی، زیات مزل مو کړی، زه او ته دواړه ستړي شوي یو، ښه به وي چې یوه شیبه خوب وکړو.

ګیدړ هم ورسره ومنله دواړه په درا نه خوب ویده شول. په کور کې د پیرې وار د موږک و ، هغه چې د ځار له پاره له کوره بهر راووت ، ګوری چې کیدړ او زمری دواړه د کلا په دروازه کی ویده پراته دی.

موږک په بیړه کورته ننوت ، پیشو او سپی یې دواړه له خوبه را ویښ کړل. هغوی چې د زمری له راتګ نه خبر شول دواړو په ژړا پیل وکړ خو موږک په غوسه ورته وویل:

ـ په ژړا دمرګ نه ځان نه شی خلاصولی، راځی چې کینو په خپلو کې مشوره وکړو او دځان د خلاصون له پاره یوه لاره چاره پید ا کړو.

سپی په ځوړند سره موږک ته وویل: له ما او پیشو نه خولاره ورکه ده، ته چې هر امر کوی ، زه او پیشو به یې دواړه منو.

موږک وویل:

ـ ښه ده چې تاسو دواړو ماته خپل واک راکړ نو د زمری نه د خلاصون لاره ماته معلومه ده .

پیشو په حیرانۍ پوښتنه وکړه:

ـ ته څه وایې موږ که وروره ! زمری دټولو حیواناتو پاچا دی ، دهغه نه ځان خلاصول د خوب لیدل دی.

موږک په ځواب کې ورغبرګه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مه وراخطا کیږی. څه چې زه درته وایم تاسو دواړه به هماغسی کوی.
سپی وویل:
ښه ده ته مخکی شه موږ درپسی یو.
موږک وویل:
- تاسو دواړه به لږ صبر وکړی. زه ورځم یو ځل یې ګورم چې ګیدړ او زمری په رښتینی ویده دی او که موږ او تاسو ته یې چل ول جوړ کړی.
پیشو وویل:
ـ ډیره ښه خبره دې وکړه ، ځه وروره ته ورشه. ته ډیر کوچنې یې ، تاته څه نه وایي.
موږک غلی غلی ورغی، د زمری په شا ښکته پورته وګرځیده ، خو زمری هیڅ ځان ونه خوځاوه. بیا یې پیشو او سپی ته اشاره وکړه چې راځی !
سپی او پیشو دواړه دموږک په امر ورننږدی شول.
موږک غلی پیشو ته وویل:
زمری ویده دی. ته به ورشې او ناڅاپه به په زمري خپل تیره نوکان ښخ کړې او بیا به وتښتي.
پیشو همداسی وکړل. زمری چې راویښ شو ګوری شاوخوا یې هیڅوک نه شته فکر یې وکړ چې دا ټوله دسیسه همدې مکار ګیدړ ورته جوړه کړی ده. سمدلاسه یې په خپل څنګ کې په خوب ویده ګیدړ حلمه وکړه او دغغه په مرې یې خپلې داړې ټینګکی کړی. ګیدړ یې ځای په ځای وواژه او پخپله په راغلې لار نا امیده د ځنګله په لور رهي شو
کلیوال چې سهار له کوره راووت ګوری ګیدړ دکلا تر مخ مړ پروت دی ، سپی ، پیشو او موږک دریواړه ورته ولاړ دي او خپله خوشالي څرګندوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

.دکورخاوند ډاډه شو چې نور يې جرګان دګيدړله خطره په امان دي نو دريواړه يې له کوره وشړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیرتي لالا

نوم یې (صا بر) و خو په نامه چا نه پیژانده ، په ټول کلي کې په ((غیرتي لالا)) مشهور و. ځکه هغه به تل د خپلی هرې خبری وروسته همدا خبره تکرار وله:

((غیرت ښه شی دی، د بې غیرته سړي قبر په هدیره کې معلوم وي))

غیرتي لالا رښتیا هم ډیر تریخ سړی و، مچ یی په خپله پوزه نه پریښود . چا ورسره د یوې نه دویمه خبره نه شوه کولای.

یوه ورځ موږ سره د ژمی پیتاوي ته ناست و. چا یو څه ویل او چا بل څه... !
د خبرو اترو په ترځ کی غیرتي لالا د خپل تربور سره په دې خبره اختلاف .پیدا شو چی تربور یې ویل د بر کلي د سپین ګل خان د کلا برچ لوړ دی اغیرتي لالا ورته ویل چی نه ، د کوز کلي د سورګل خان د کلا برچ لوړ دی.

یوه د یوه نه منله او بل د بل نه منله .

یوه ورته ویل: ستا پلار به یی هم را باندې و نه مني

بل ورته ویل: ستا نیکه به یې هم را باندې ونه مني

ـ ستا غور نیکه به یې هم راباندې ونه مني

ـ ستا ټر نیکه به یې هم راباندې ونه مني.

خبره چې غور او ټر ته ورسیده نو دواړو یو بل له ګریوانو ونیول . د سوک او څپیړی سیالي پیل شوه. په دې کش او ګیر کې د غیرتي لالا پښه ښویه شوه او په ځمکه را ولویده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غيرتي لالا چی را پورته شو نو ځان ورته ډير بی غيرته معلوم شو ځکه چې تربور د ټولو کليوالو په منځ کې راخملولی و.

وينه يی په جوش راغله، له بدې نه يی تومانچه را وويستله او په خپل تر بوريی تشه کړه.

په سبا ورځ تربور خوارکی تورو خاورو او غيرتی لالا د زندان تورو کوټو ته لاړ.

شپې او ورځې تيريدې. د غيرتی لالا کورنۍ د تربورانو له ويرې خپل کور او کلی پريښود او ښار ته يی کډه وکړه.

د ورځو نه يورځ مې غيرتي لا لا په زړه ووريده ، نيت مې وکړ يو ځل يې له نيږدې نه وګورم .ځکه له يوې خوا مې کليوال او له بلې خوا مې يوه ګوته يار هم و . د ليدو لپاره نيغ زندان ته ورغلم

د غيرتي لالا چی په ما سترګې ولګيدې نو زيات خوشحاله شو. دروغبړ نه وروسته يې وويل:

ـ اشنا په ډير ښه وخت کې راغلې ، يوه شيبه دمخه مې د مور له خوا لومړنی ليک را غی داچې زه يې د لوستلو نه عاجز يم نودابه راته ته لولې ، بيا يې جيب ته لاس کړ او دمور ليک يې راته وسپاره .

ما د ځان سره د ليک په لوستلو پيل وکړ چې قيرتي لالا په غوسه وويل:

ـ د ځان سره به نه بښيږې ، په زوره زوره يې ووايه چې زه يې هم واورم.

ښه مې ورته وکړه او بيا مې د هغه د مور ليک ورته داسې واوراوه:

ـ زما د کلونو بنديوانه زويه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام علیکم ! خدای دې زویه په ستړه راته روغ او جوړ لره . زموږ له خوا نه هیڅ اندیښنه مه کوه ، له هغې ورځې چې ته بندي شوی یې په موږ هیڅ تنګسه نه ده راغلې...

زه له سهاره تر ماښامه په ښار کې سوال او ګدایي کوم او چې شپې کور ته راځم نو شکر دی یو څه نغدې پیسې راوړم .

پیغله لور او میرمن دی هم تکړه دی ، هغوی دواړه سهار له کوره وځی او د خلکو په کورونو کی خیرنې جامې او یا لوښي مونږی مینځي ، هغوي هم یو څه راوړی.

زوی ګوتيي دې ښونځی پریښود ، له بدو سترګو دی ساتلی وي نامې خدای ډیر تکړه دی. اوس په یوه هوټل کی په ګیډه مزدور دی او موږ یې له خوراک ، څښاک نه بیغمه یو. خوبیا هم تکړه دی چې شپې کورته راځی نو په هوټل کی د خلکو نه پاتې شوني خواړه ماړه هم له ځان سره راوړی.

نور څه د لیکلو له پاره نه لرم. که کوم شی ته اړتیا لری ، مونږ ته لیک را ولیږه. ستا مهربانه مور

غیرتی لالا چی د خپلی مور لیک ښه په غور واوریده نو په کړس ، کړس یی وخندل ، په خپلو غټو غټو بریتونو یی لاس تیر کړ او بیایی وویل:

وا دی وریده اشنا ! د غیرتي سړی ختړه غیرتي وی. غیرت ښه شی دی د بې غیرته سړی قبر په هدیره کې معلوم وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خبرو بوجۍ

زموږ په هیواد کې د حکومتي مامورینو جیب تل سپیره وي خو چې تنخوا یې هم په خپل وخت حواله نه شي او د کورنۍ شمیر یې هم زیات وي نو بیا راشه که تو دیږې.

دوه میاشتې په دې نامه چې تخصیص نه دی راغلی زموږ تنخوا ځنډیدلې وه او په کور کې هم د اوړو دومره ګرد نه و چې بیګاه ته مو ترې ډوډۍ پخه کړې وای . په خوارۍ او زارۍ مې د یوه اوبل نه دومره پیسې پور کړې چې بس یوه بوجۍ اوړه پرې واخلم:

په یوه منډه مې د اوړو منډایي ته په دې خاطر ځان ورساوه چې یو څه ارزانه په لاس راشي. د اوړو بوجۍ مې واخیسته پنډۍ ته مې په لاسی کراچۍ کې بارکړه ، هغه د مخه او زه ورپسې شوم.

د اوړی بده ګرمۍ وه، د ټول وجود نه مې د ویالې د اوبو په څیر دخولو سیلاب روان و. زیات تږی شوم. پنډۍ ته مې وویل ته ځه او زه درپسی ځان درسوم.

د اوبو خرڅونکی په مخ کې ودریدم او د اوبو ډک ګیلاس مې شونډو ته نږدی کاوه چې ناڅاپه په اوږه باندې کوم چا سخته څپیړه راکړه.

څپیړه نه وه، د ټوپک ګولۍ وه. په ټول وجود مې ورته د سر نه تر پښو پورې اوربل شو. خو چې مخ مې ورواړاوه ، ځان مې غلی ونیوه ، ځکه چې هغه زمونږ د دفتر یو پخوانی همکار و چې اوس په بل ځای کې کارکوي.

.سمدلاسه راغاړې وت. لس، پنځلس دقیقې خوېې په سترې مه شې، خوار مشې تیر شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماغوښتل ورته ووایم چې د اوړو بوجۍ مې پنډی ته ورکړی خو هغه زما خبره په نیمایی کې غوڅه کړه او په خپلو خبرو خبرو کې یې داسې را ګیر کړم چې ما هر څومره وسه کوله ځان تري خلاص کړم خو د سرېښو غونډې راپورې کلک نښتی و. بس په یو سا ه یې په خبرو راته داسې پیل وکړ:

..... پرون سهار چې له خوبه را پاڅیدم، هډوکو مې ډیر درد کاوه خو چې د وړو مور د شیدو د خوندور چای ډکه چاینکه په مخ کې راته کیښوده او څلور پنځه پیالی مې په مزه مزه ورنه وڅښلی نو د هډوکو درد مې هم ښه شو.

زه په کور کې دوه جوړه بوټان لرم. یو تور او بل نصواری رنګ لری. په دې ورځ مې تور بوټان په پښو کړل. چې له کوره راوتم او بیا ښاری بس ته وختم نو په موټر کې ډیره ټمبه ټیله وه. تور بوټان یې راته له کاره وویستل. چې له ښاري بس نه کوزشوم نو لومړی مې خپل تور بوټان پاک کړل.

په ښار کې می هیڅ کار نه و. ټوله ورځ مې په ښار کې په خوشی ګرځیدو تیره کړه. ماښام چې کورته راغلم نو ښه ستړ ی وم. د وړو مور دې کور اباد وي، زما په زړه خواړه یې پاخه کړی و. په خوند خوند مې وخوړل او دخوراک نه وروسته سمدلاسه ویده شوم.

څه به دې سر خوږوم چې څنګه ویده شوم په خوب کې مې لیدل ، یو لوی د ښامار غوندی مار زما خواته را روان دی، زه د ویرې نه داسې لړزیدم لکه په ونه کې چې پاڼه دباد سیلۍ خوځوی. یو ناڅاپه ته را پیدا شوې او په مار دې د یو غټ کاڼی ګوذار وکړ. .. ستا د ګوذار سره سم مار ځای په ځای مړ شو او زه دې دمار له چیچلو خلاص کړم همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس چې هغه شيبه را په زړه کړم، زړه مې غواړی چې دا ټنډه دې ښکل کړم.

پخواني همکار چې زما د ټنډی ښکلولو ته ځان جوړ اوه، ناڅاپه مې د خپلو اوړو بوجۍ را په زړه شوه. د اوبو ډک ګيلاس مې بيرته کيښود او د ليونی غوندې مې په منډو پيل وکړ.

ټول ښار مې د يو سر نه بل سر ته ځو ځو ځلې ګز وپل کړ ،هره خوا به مې ترور ترور کتل او دهرچا نه به مې د پنډې د ليدو پوښتنه کوله خو نه د پنډی درک و او نه زما د اوړو د بوجۍ

په دې توګه مې دخبرو د بوجۍ په پيدا کيدو ، خپله د اوړو بوجۍ له لاسه ورکړه.

۱۳۷۵ ل کال ـ جلال اباد

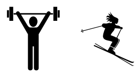

طرحه

د يارانو ياد

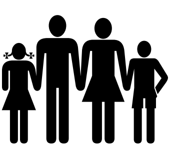

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې لري، یاران مې ډیر وو ، خو په ټولو کې مې یو یار ډیر یادیږي ، هر چیرته چې وي خدای دې ژوندی لري.

نوم یې (مرچکی) و ، خوپه خوږوالي کې د ګوړې نه هم خوږو. ډیر عجیبه سړی و ، تل به یې خوله له خندا ډکه وه ، د زغم او حوصلې خویې هیڅ پوښتنه مه کوه ، چې لس څپیړې دې وهلی وای ، ویلي به یې نه وای چې ستا په مخ څو سترګې دي ؟

.په ټول کلي کې به د هغه د ښه سړیتوب خبرې کیدلې نو ځکه به ځنو کلیوالو ویل:

ـ کاشکې د مرچکي نوم شیرین وای او د شیرین نوم مرچکی وای.

(شیرین) زمونږ بل یار و ، نوم یې شیرین و ، خو د مرچکی نه هم تریخ و. د یوې خبرې نه، بله چا ورسره نه شوه کولی. په نه خبره به د هر چا سره لاس او ګریوان و. خو ددې ټول تر یخوالي سره بیا هم خلکو ورته 0د شیرین غږ کاوه. ځکه چې نوم یې شیرین و.

نه پوهیږم (تورګل) یاربه په کوم وطن وي......؟

ډیر ښایسته سړی و. درنګ له پلوه د سپینې پاغوندې نه هم تک سپین و ، خو مور او پلار له دې ویرې چې د نظره نه شي، نوم یې تورګل پرې ایښی و. کلیوالو بیا ګل ورنه شکولی و او ((توری)) به یې ورته وایه.

توری ښه غټ پټ ،هډور او چیناري سړی و ، تل به یې پاکې، ښایسته او نوې جامې اغوستې وې .

په اول ځل به چې څوک ورسره مخامخ شو ، د هغه باډي ، کش پش ، ښایسته، پاکې او سپینې جا مې ولیدې، نو فکر به یې کاوه چې په څلور کنجه دنیا کې به له توري نه هوښیار، پوه او ځیرک سړی نه وي. خو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله به یې په خبرو پیل وکړ او یو غر به یې په بل غر وویشت، نو ژربه پوه شوې چې سړی مړی نه دی، بس په سر کې یې د مغزو په ځای بوس پراته دي.

ځینو کلیوالو خو به کله نا کله دا خبره هم کوله:

ـ کاشکې باډي د تور ګل وای او هوښیاري د ښایسته ګل !!!.

(ښایسته ګل) زمونږ یو بل یارو. نوم یې ښایسته ګل و، خو د بدرنګو نه لابدرنګ و.وچ پوچ، تش د څو هډوکو یو اسکلیټ و. پلنه پوزه ، پیړې شونډې، ببرې وروځې، پیړ غوږونه، غټ سر، ټیټه ونه، تک زیړ اوږده غاښونه، بس دا سې یو شی ولکه یوماشوم چې کیني او د ختو نه یوه څیره جوړه کړي. خو په پوهه او هوښیارۍ کې دومره وړاندې وچې شل تورګله په یوه ښایسته ګل پسې نه شورسیدای.

ددې ټولو بدرنګیو سره سره بیاهم خلکو ورته ښایسته ګل ویل ،ځکه چې نوم یې ښایسته ګل و.

نه پوهیږم زمونږ (سخي) یار به مړوي او که ژوندی؟

زمونږ په منځ کې هغه ډیر پیسه داراو پیسه دوست و. ښې ډیرې پیسې یې لرلې، خو نه یې پخپله خوړلې او نه یې بل چاته ور کولې.

هغه ورځ مې ښه په یاد ده چې د ګاونډي زوی په منډه راغی او په ژړغوني غږ یې ورته وویل::

ـ سخي کا کا ! پلار مې مړ دی، د کفن پیسې نه لرم، که یو څو روپۍ په پور راکړې، ټول عمر به درته دعا ګا نې کوم.

سخي یار چې دا خبره واوریده، نو په تنده یې دولس بجې شوې او بیا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

ـ پلار دې خدای وبخښه ، خو وراره ما سره د پیسو خزانه نه شته ، څه ورشه د بل چا نه یې واخله

له دې ټولو کروړو سره بیا هم خلکو ورته سخي ویلو ، ځکه چې نوم یې سخي و او د انوم ورباندې مور او پلار ایښی و

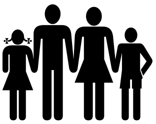

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړی تاریخ !

وایي: د هیواد مشهور او وتلي تاریخ پوه ، د هیواد نه لري د مهاجرت او پردیسۍ په وطن کې د خپلو هیوادوالو د جهاد ، اتلولۍ او میړانې تاریخ لیکه چې نا څاپه سپین ، تور او شنه بیرغونه ورپیدل ، ورسره سم دا نارې هم پورته شوې : ازادي، ازادي، ازادي....

وتلي تاریخ پوه چې دازادۍ غږ واوریده نو ژر، ژر یې خپلې عینکې په سترګو کړې، ښه ډیر رنګارنګ قلمونه یې د خپل کمیس په مخامخ جیب کې قطار کړل ، یو پنډل سپین کاغذ یې هم د ځان سره واخیست او په بیړه یې کابل ته ځان ورساوه.چې پاتې تاریخ په کابل کې ولیکي .

کابل ته درسیدو سره سم پغمان ته لاړ ، د طاق ظفر نه یې پیل وکړ، د دارلامان ماڼۍ، د تاج بیګ قصر، ملي موزیم، د بابر باغ ، د چهلستون ماڼۍ، د دهمزنګ منار، ملي ګالري، د کابل تاریخي چارچته، د پل خشتي جامع جومات، د ساعت برج، د عیدګاه جومات ، د میوند د شهیدانو څلی، سپاهي ګمنام څلی، د استقلال منار ، د اعیلحضرت نادرشاه مقبره او داسې نورو تاریخي ځایونو په لټه کې شو

خو دا ټول تاریخي ابدات د ازادۍ د جنګ نه وروسته د ((چوکۍ)) په جنګ) کې له منځه تللي وو.

د هغه لیکلی تاریخ نیمګړی پاتې شو او اوس د پیښور په ښار کې د سرک په غاړه ناست دی کله الوګان، کله ګلپیان او کله ټیپر خرخوي خو د ټرافیکو د څورونې او ډبونې نه زیات ګیله من ښکاري.

۱۳۷۵ ل کال ـ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه سرونه ، غټ منصبونه !

په لومړۍ ورځ چې نوي ریس د ریاست دفترته راننوت ، د بدرګه کوونکو د لاسونه په پړقا کې د ریاست کارکونکوتودې مبارکۍ ورکړې د لنډې معرفۍ نه وروسته چې کله ریس په خپله چوکۍ کیناست او د خپل لاس لاندې مامورینو ته یې وکتل ، ناڅاپه د ریاست د چوکۍ نه پورته شو
خپل سریې په دواړلاسونو کلک ونیوه او په وارخطایې وویل :
ـ ای خلکو ! زما په سترګو څه وشول ، تاسو ټول ولاړکسان ما ته د میږیانو په څیر واړه ښکارۍ .
په دفتر کې ولاړو خلکو یو بل ته حیرانی حیرانی وکتل
د چوپتیا فضا خپره شوه خو د ریاست چپړاسي چې پوره څلو پښت کاله په دې ریاست کې د بیلا بیلو ریسانو سره کار کړی و د چوپتیا فضا داسې ماته کړه :
ـ ریس صیب ! هیڅ اندېښنه مه کوی ، تاسو کومه ناروغي نه لری ځکه دا ریاست ډیر غټ او ستاسو سر وړوکی دی .ځکه خو په دې چوکۍ غټ خلک درته واړه ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويره !

په خپل کور کې ويره، د خدای (ج) په کور کې ويره
په کلي کې ويره ، په ښار کې ويره
په غره کې ويره ، په دښته کې ويره
د ژوند هره شيبه ، په هر ځای کې له ويرې او ډار څخه ډکه وه
ځکه خو په رڼا ورځ ، د لويې لارې په سر ، دوه تنه يو بل ته په څو متری
کې مخامخ ودريدل . که څه هم دوي يو بل نه پيژندل او لاره هم ښه لويه وه
خو بيا هم يو په بل نه ورتلل ځکه: .
يو له دې ډاريده چې مخاخ کس يې ځان وژونکی(انتحاري) نه وي
بل له دې ډاريده چې مقابل لوری يې (جاسوس) نه وي.
ورځ شپه شوه او د شپې په تياره کې دواړه يو له بل نه ورک شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړ او ټيټ کلتور ؟؟؟

د پنډي (جوالي) پړی په اوږه پروت و
د ښار په لوي واټ کې په دې امید روان و که څوک پرې کوم پنډ ، له یوه ځایه بل ځای ته یوسي او بیګاه ته د خپلو بچیانو له پاره یوه مړۍ ډوډۍ پیدا کړي.
.د تګ په وخت کې یې ناڅاپه د سرک په غاړه د کیلې په پوټکی سترګې ولګیدې
هغه یې را پورته کړ ، څو قدمه وړاندې لاړ او د خځلو په ډیران یې واچاوه.
شیبه تیره نه وه چې یو لوکس موټر یې په خوا کې ودریده
د موټر ښیښه خلاصه شوه ، په موټر کې ناست فیشني ځوان د کیلو او مالټو له پوټکو نه ډکه پلاستیکي کڅوړه یې په پاخه سرک وغورځوله .
پنډي لومړی لوکس موټر ته او بیا یې د سرک په سر هرې خو د کیلو او مالټو خورو ورو پوټکو ته په حیرانۍ وکتل
خپل سر یې و خوځاوه خو پوه نه شوم چې په زړه کې یې څه تیر شول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلطي !

په ژوند کې هر څوک غلطي کوي:
ـ بزګر لو کاوه ، په غلطۍ کې ورنه خپله ګوته پرې شوه .
ـ ډاکټر ناروغ ته نسخه ورکړه، په نسخه کې يې غلطي وکړه ناروغ يې مړ شو .
ـ انجنير د کور په ډيزاين کې غلطي کړه وه ، کور ونړيده ، ټوله کورنۍ په کې مړه شوه
ـ ولسمشر سياست کاوه ، په سياست کې يې غلطي وکړه ټول ولس او ملت يې تباه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

میراث

د کلي ډیر شتمن خان و
هرڅه یې ډیروو خو زوي یې یو و.
تل به له دې ځوریده.، خدای مه کړه که په زوي یې څه وشي
میراث به یې تربورانو ته پاتې شي
له همدې ویرې یې:
په ۱۴ کلنۍ کې خپل زوي ته ښځه وکړه.
چې کال دوه تیر شول د زوي یې اولاد په نصیب نه شو.
په ۱۷ کلنۍ کې یې دویمه ښځه ورته وکړه ، په ۲۰ کلنۍ کې دریمه ښځه،
په ۲۵ کنۍ کې یې څلورمه ښځه ورته وکړه
د زوي یې بیا هم اولاد په برخه نه شو
د څلورو ودونو وروسته ډاکتر ته لاړ
ډاکټر لابراتوار ته ولیږه
د لابراتوار په نتیجو کې معلومه شوه
د خان زوي د اولاد دزیږون وړتیا نه لري.

.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او ته

هغه ورځ چې زه او ته ، يو بل ته مخامخ شو
ما سلام درکړ، تا هيڅ ځواب را نه کړ
ما درته و خندل ، تا په غوسه راته وکتل.
زه چې د خپل منزل په لور روان شوم...
ډير خوشاله وم.
ته چې تللې...
له غوسې نه تک سور وې.
ما د خوښۍ نه
د شپې ، ښه ارام خوب وکړ
خو تا شپه تر سهاره په ويښه تيرکړه
– پوهيږې ولې ؟
ځکه چې :
ستا په زړه کې (کرکه) اوسي
او زما په زړه کې (مينه) اوسي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library